

ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน
บริษัท เอ็ม.เอส. เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

AWARENESS OF SAFETY AND OCCUPATIONAL HEALTH
EMPLOYEE HEALTH OF MS FIRST ENTERPRISE COMPANY LIMITED

กมลทิพย์ เสงี่ยมชื่น

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาธุรกิจมหาบัณฑิต วิชาเอกการจัดการทั่วไป
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2562

ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน
บริษัท เอ็ม.เอส. เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

กมลทิพย์ เสี่ยงมชื่น

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาธุรกิจมหาบัณฑิต วิชาเอกการจัดการทั่วไป
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2562

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ

ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน
บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

Awareness of Safety and Occupational Health Employee
Health of MS First Enterprise Company Limited

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวกมลทิพย์ เสี่ยงมชื่น

วิชาเอก

การจัดการทั่วไป

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรมงคล นิมจิตต์, ปร.ด.

ปีการศึกษา

2562

คณะกรรมการการค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยอดเยี่ยม ธานี, Ph.D.)

กรรมการ

(อาจารย์กฤษดา เขียววัฒนสุข, D.B.A.)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรมงคล นิมจิตต์, ปร.ด.)

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อนุมัติการค้นคว้าอิสระฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

คณบดีคณะบริหารธุรกิจ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาถพี ตันโช, ปร.ด.)

วันที่ 5 เดือน เมษายน พ.ศ. 2563

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ	ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด
ชื่อ - นามสกุล	นางสาวกมลทิพย์ เสงี่ยมชื่น
วิชาเอก	การจัดการทั่วไป
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรมงคล นิมจิตต์, ปร.ด.
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน 2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน 3. เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านความปลอดภัยมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ พนักงานฝ่ายผลิตและฝ่ายคลังสินค้า บริษัท เอ็ม.เอส.เฟริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด จำนวน 100 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ Independent Sample t-test, (F-test) และการหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นพนักงานฝ่ายผลิตสินค้า เป็นเพศหญิง มีสถานภาพสมรส พนักงานไม่มีบุตร มีอายุ 31-40 ปี มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีประสบการณ์ทำงาน 3-5 ปี มีอายุการทำงาน 5 ปีขึ้นไป เคยผ่านการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ไม่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความตระหนักรู้อยู่ในระดับปานกลาง มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับมาก

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า พนักงานที่อยู่ฝ่าย/แผนก เพศ สถานภาพ อายุ และการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานแตกต่างกัน มีระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และอายุการทำงานไม่แตกต่างกัน และความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน แต่อยู่ในระดับปานกลางและค่อนข้างต่ำ ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

คำสำคัญ: ความตระหนักรู้ ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย พฤติกรรมด้านความปลอดภัย

Independent Study Title	Awareness of Safety and Occupational Health Employee Health of MS First Enterprise Company Limited
Name-Surname	Miss Kamontip Sangiamchuen
Major Subject	General Management
Independent Study Advisor	Assistant Professor Suramongkol Nimchit, Ph.D.
Academic Year	2019

ABSTRACT

The objectives of this independent study were to: 1) study personal factors, safety and occupational health behavior of employees, 2) study the relationship between awareness and occupational safety and health behavior of the employees, and 3) study the safety experience with safety and occupational health of the employees. The population of the study were one hundred staff from Production Team and Warehouse Team in MS First Enterprise Company Limited. A questionnaire was used as a tool for data collection. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation, Independent Sample t-test, F-test, and Pearson coefficient.

The study results indicated that most of the population were married female employees from Production Team, aged between 31-40 years old, with no children. Their level of education is at Lower-Secondary level and they have about 3-5 years of work experience. Those with over 5 years of work experience have passed a training on work-safety and they had not encountered accidents at work.

The hypothesis test results show that the employees with differences in departments, genders, marital status, and with different work-related accidents have similar educational level and work experience. The awareness and safety behavior are also related in the same direction; however, it is at the medium to low significance level of 0.05.

Keywords: awareness, safety and occupational health, health safety behavior

กิตติกรรมประกาศ

ผู้ทำการศึกษาขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรมงคล นิมจิตต์ อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งได้สละเวลาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำแนวทางช่วยเหลือ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอ จนทำให้การศึกษาสำเร็จไปด้วยดี ผู้ทำการศึกษาขอกราบขอบพระคุณ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยอดยิ่ง ธนทวี ประธานการสอบและ ดร.กฤษดา เขียววัฒนสุข กรรมการสอบ ที่ได้สละเวลาในการให้คำแนะนำเพิ่มเติมทั้งข้อเสนอแนะ เพื่อให้งานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนางานวิจัยนี้ต่อไป รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบและให้คำแนะนำการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ผู้ทำการศึกษาขอกราบขอบพระคุณ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณพนักงานบริษัท เอ็ม.เอส. เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ที่สละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะบริหารธุรกิจทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้คำแนะนำต่าง ๆ และบุคลากรทุกท่านที่ได้อำนวยความสะดวกในเรื่องต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการศึกษานี้ รวมไปถึงเพื่อน ๆ คอยให้การสนับสนุนและช่วยเหลือเสมอมา ผลสำเร็จจากการศึกษานี้ ขอมอบเพื่อบูชาพระคุณบิดามารดา ครูอาจารย์และ ผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่มีส่วนในการช่วยเหลือให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

กมลทิพย์ เส็งี่ยมชื่น

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(8)
สารบัญภาพ.....	(10)
บทที่ 1 บทนำ.....	11
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	11
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	13
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	13
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	13
1.5 คำจำกัดความในการวิจัย.....	13
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	14
1.7 ประโยชน์ที่จะได้รับ.....	15
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
2.1 ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย.....	16
2.2 ความตระหนักรู้.....	24
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	27
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย.....	34
3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	34
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
3.3 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	35
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
4.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	38
4.2 ข้อมูลประสบการณ์ด้านความปลอดภัย.....	41
4.3 ระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน.....	42
4.4 พฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน.....	44
4.5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	64
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	64
5.2 การอภิปรายผลการวิจัย.....	70
5.3 ข้อเสนอแนะที่ได้จากวิจัย.....	71
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป.....	72
บรรณานุกรม.....	73
ภาคผนวก.....	78
ประวัติผู้เขียน.....	83

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 สรุปที่มาและแนวคิดในการวิจัย.....	33
ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามฝ่าย.....	38
ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามเพศ.....	39
ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามสถานภาพ.....	39
ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามจำนวนบุตรของพนักงาน.....	39
ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามอายุ.....	40
ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามระดับการศึกษา.....	40
ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามประสบการณ์การทำงานของพนักงาน ตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน (รวมทุกที่).....	40
ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามอายุการทำงานของพนักงาน ในบริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด.....	41
ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนจำแนกตามการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย ในการทำงานของพนักงาน.....	41
ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานของ พนักงาน.....	42
ตารางที่ 4.11 ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน.....	42
ตารางที่ 4.12 พฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน.....	44
ตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยจำแนกตามฝ่าย/แผนก.....	45
ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยจำแนกตามเพศ.....	47
ตารางที่ 4.15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรม ด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับสถานภาพต่าง ๆ.....	48
ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ของพฤติกรรมด้านการสวมใส่ อุปกรณ์ป้องกันภัยขณะปฏิบัติงานของพนักงานจำแนกตามสถานภาพ.....	49

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในช่วงอายุต่าง ๆ.....	50
ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามอายุ.....	51
ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ของพฤติกรรมด้านการปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัดของพนักงานจำแนกตามอายุ.....	52
ตารางที่ 4.20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับการศึกษาต่าง ๆ.....	53
ตารางที่ 4.21 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	55
ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับอายุการทำงานต่าง ๆ.....	56
ตารางที่ 4.23 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	57
ตารางที่ 4.24 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการวางแผนการทำงานกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	57
ตารางที่ 4.25 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการวางแผนการทำงานกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	57
ตารางที่ 4.26 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการตรวจสอบเครื่องมือ-เครื่องจักรกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	58
ตารางที่ 4.27 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับปรุงซ่อมแซมเครื่องมือ-เครื่องจักรกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	58
ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย.....	59
ตารางที่ 4.29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานต่าง ๆ.....	61
ตารางที่ 4.30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับการประสบอุบัติเหตุจากทำงานต่าง ๆ.....	62

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตาม ความรุนแรง ปี 2556-2560.....	12
ภาพที่ 1.2 การเกิดอุบัติเหตุในโรงงาน ปี 2556-2560.....	12
ภาพที่ 1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	14
ภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนักรู้.....	26

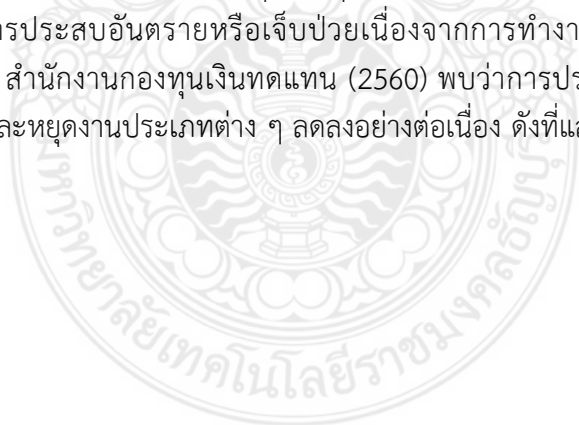
บทที่ 1

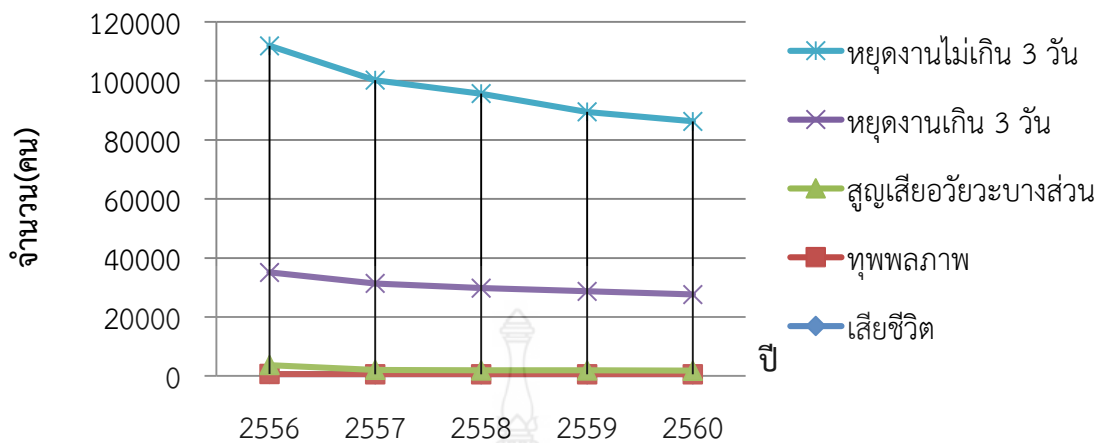
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเกิดอุบัติเหตุจากการประกอบอาชีพนั้น โดยทั่วไปจะมีสาเหตุเกิดจากความผิดพลาดของการจัดการและสภาวะทางด้านร่างกายและจิตใจของคนงานที่ไม่เหมาะสมแล้วก่อให้เกิดสาเหตุโดยตรง คือ การปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนี้อาจเกิดจากการไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลของพนักงาน เช่น อุบัติเหตุทำให้กระทบกับการได้ยิน เกิดจากการที่ไม่ใส่ที่อุดหูหรืออยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เสียงดังมากเกินไป อุบัติเหตุทำให้กระทบกับดวงตาและใบหน้า เกิดจากการที่ไม่ใส่แว่นตา จึงทำให้สารเคมีเข้าตาอุบัติเหตุทำให้กระทบกับปากและจมูก เกิดจากการไม่ใส่ผ้าปิดปาก เมื่อ ไอ จาม น้ำลาย และได้กลืนสารเคมี อุบัติเหตุทำให้กระทบกับมือและแขน เกิดจากการไม่สวมถุงมือและปลอกแขนในขณะที่สัมผัสสารเคมีหรือมีดบาด จึงทำให้เกิดอาการแพ้หรือบาดเจ็บได้ อุบัติเหตุทำให้กระทบกับลำตัวและหลัง เกิดจากการไม่สวมใส่เข็มขัดนิรภัย จึงทำให้เกิดอาการปวดหลังหรือกล้ามเนื้ออักเสบได้ อุบัติเหตุทำให้กระทบกับเท้าและขา เกิดจากการไม่สวมรองเท้า จึงทำให้เกิดวัตถุตกกระแทกเท้า ไฟฟ้ารั่ว เป็นต้น นอกจากนี้ผลของอุบัติเหตุที่นี้อาจจะทำให้เกิดความเสียหายของทรัพย์สินและผลผลิตหยุดชะงักหรือพนักงานได้รับบาดเจ็บไม่สามารถรักษาให้หายเป็นปกติได้บางรายอาจพิการและบางรายอาจเสียชีวิตได้ ดังนั้นการที่พนักงานที่ปฏิบัติงานมีความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยว่าการทำงานที่พนักงานทำงานในแต่ละวันนั้น มีความเสี่ยงและถ้าพนักงานทำตามกฎระเบียบของโรงงานอย่างเคร่งครัด ก็จะสามารถลดการเกิดอุบัติเหตุได้เป็นอย่างดี (เบญจวรรณ ก้องเจริญ, 2557)

จากสถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความรุนแรง ปี 2556 - 2560 ของ สำนักงานกองทุนเงินทดแทน (2560) พบว่าการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน และหยุดงานประเภทต่าง ๆ ลดลงอย่างต่อเนื่อง ดังที่แสดงในภาพที่ 1.1

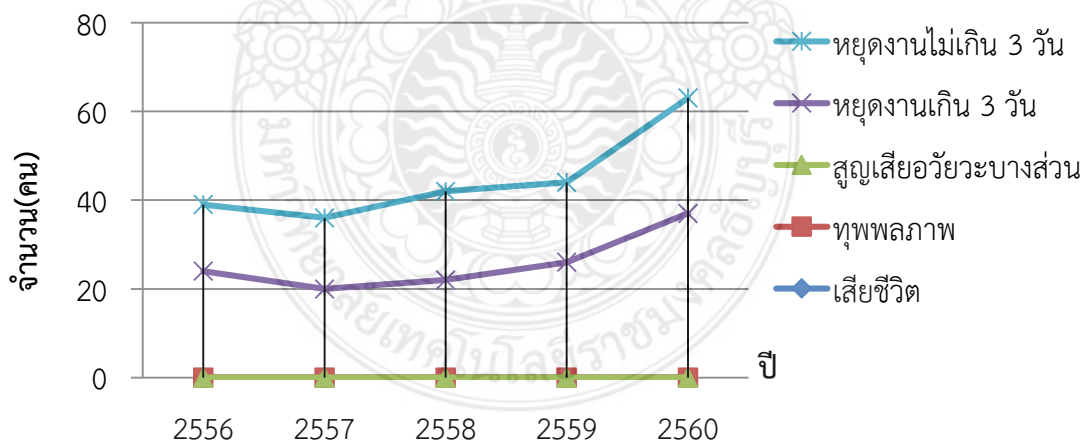

ภาพที่ 1.1 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามความรุนแรง ปี 2556 - 2560

หมายเหตุ : ประมวลผล ณ เมษายน 2560

ที่มา : สำนักงานกองทุนเงินทดแทน ปี 2556 - 2560

อย่างไรก็ตามจากรายงานสถิติการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานของบริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ซึ่งดำเนินธุรกิจในกลุ่มสุขภาพและความงามของไทย ตั้งแต่ปี 2556 ถึง 2560 พบว่าจำนวนการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงาน มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังที่แสดงในภาพที่ 1.2 ซึ่งสวนทางกับแนวโน้มการเกิดอุบัติเหตุหรืออันตรายจากการทำงานของสำนักงานกองทุนเงินทดแทน

ภาพที่ 1.2 การเกิดอุบัติเหตุในโรงงาน ปี 2556 -2560

ที่มา : บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

นอกจากนั้น เมื่อสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติงานของพนักงานฝ่ายผลิตและพนักงานคลังสินค้า โดยผู้วิจัยและเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลระหว่างเดือนพฤษภาคม 2560 ถึง เดือนสิงหาคม 2560 พบว่าพนักงานจำนวนหนึ่ง ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล และแสดงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้เป็นประจำ ซึ่งในกระบวนการผลิตพนักงานต้องปฏิบัติงาน

กับเครื่องจักรและมีโอกาสสัมผัสกับสารเคมี จึงอาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุอันตรายจากการทำงานแก่พนักงานได้ เช่น การหยอกล้อกันระหว่างปฏิบัติงาน การจัดวางชิ้นงานไม่เป็นระเบียบ เป็นต้น

ดังนั้นหากพนักงานในบริษัทมีความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัย ก็จะทำให้สถิติการเกิดอุบัติเหตุและพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานลดลงได้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางการเสริมสร้างความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัย ป้องกันและลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานใน บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานบริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

1.2.3 เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านความปลอดภัยที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานของบริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานบริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

1.3.2 ความตระหนักรู้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

1.3.3 ประสบการณ์ความปลอดภัยที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาถึงความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด มีดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มพนักงานฝ่ายผลิตและกลุ่มพนักงานคลังสินค้า บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด จำนวน 100 คน

1.4.2 ระยะเวลาที่ดำเนินการวิจัยและช่วงระยะเวลาที่ทำการวิจัย คือ มกราคม พ.ศ. 2562 - มีนาคม พ.ศ. 2562

1.5 คำจำกัดความในการวิจัย

1.5.1 ความตระหนักรู้ หมายถึง การที่พนักงานเกิดความรู้สึกว่าความปลอดภัยในการทำงานมีความสำคัญต่อชีวิตและทรัพย์สิน ส่งผลให้เกิดความคิด ไตร่ตรอง คำนึงถึงสิ่งที่ควรกระทำ และไม่ควรกระทำในการปฏิบัติงาน (นววิธ จิตต์วรไกร, 2554)

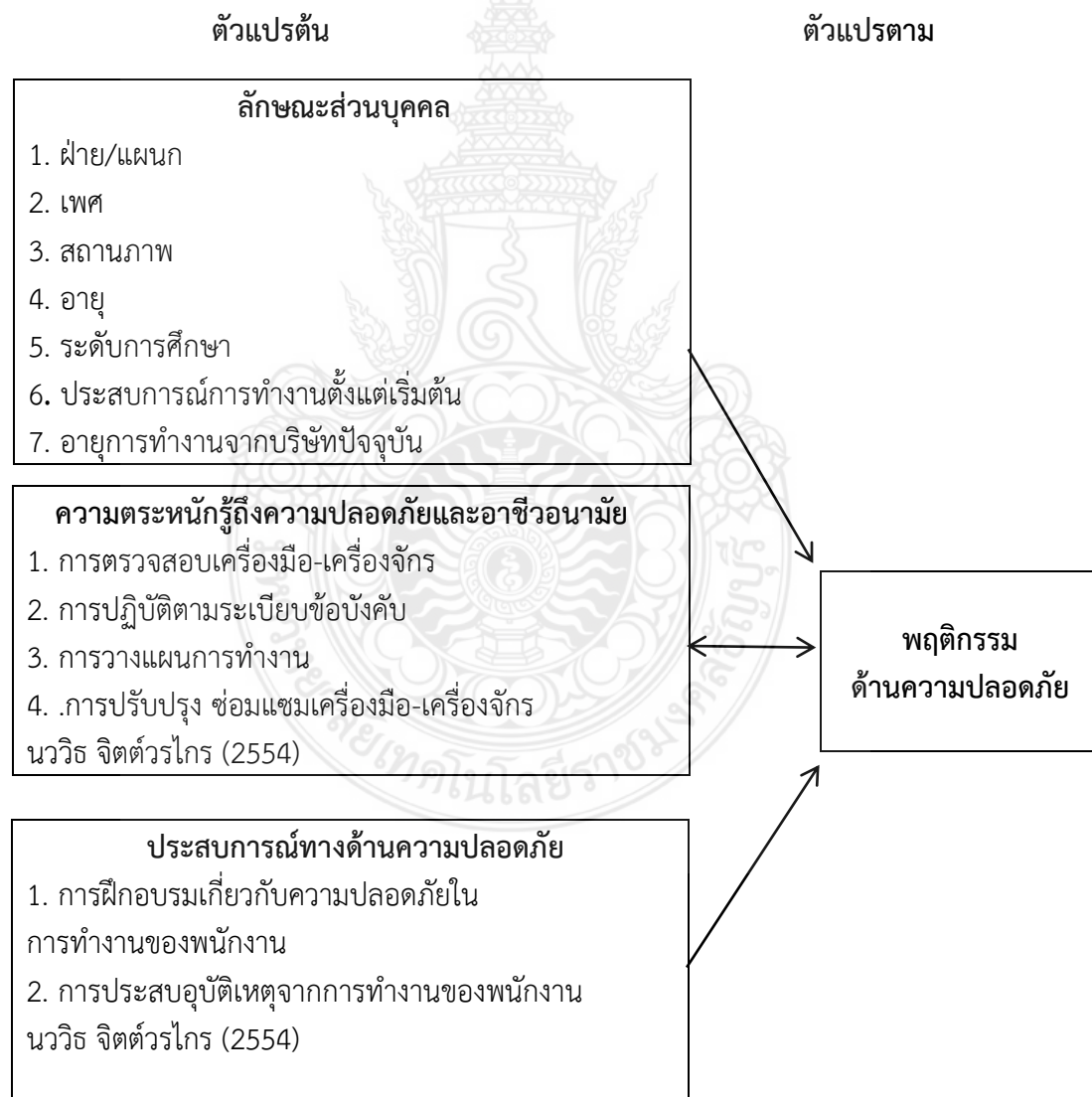

1.5.2 ความปลอดภัย หมายถึง สภาพการณ์ที่มนุษย์หรือสัตว์ปราศจากอุบัติเหตุที่มีโอกาสจะเกิดขึ้น อันจะก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายและจิตใจของพนักงาน ความเดือดร้อน การเจ็บป่วย หรือเสียชีวิต รวมทั้งทรัพย์สินปราศจากความเสียหาย (ธีรวิโรจน์ เทศกะทีก, 2551)

1.5.3 อาชีวอนามัย หมายถึง การป้องกันและส่งเสริมสุขภาพอนามัยของพนักงานทุกสาขาอาชีพ รวมทั้งการคงไว้ซึ่งสภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ของพนักงาน (เนลีนี ไชยเอี้ย, 2557)

1.5.4 พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติตนตามบทบาทหน้าที่ ความรู้ ความเข้าใจ ความคิดและประสบการณ์ ทำให้มีการกระทำหรือแสดงออกที่ปราศจากภัยหรือพ้นจากอันตราย การบาดเจ็บ ความเสี่ยงหรือการสูญเสียการทำงานของพนักงาน (ณัฐพงศ์ ปานศิริ, 2558)

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1.7.1 เพื่อทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส. เพรสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

1.7.2 เพื่อทราบถึงระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานใน บริษัท เอ็ม.เอส. เพรสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

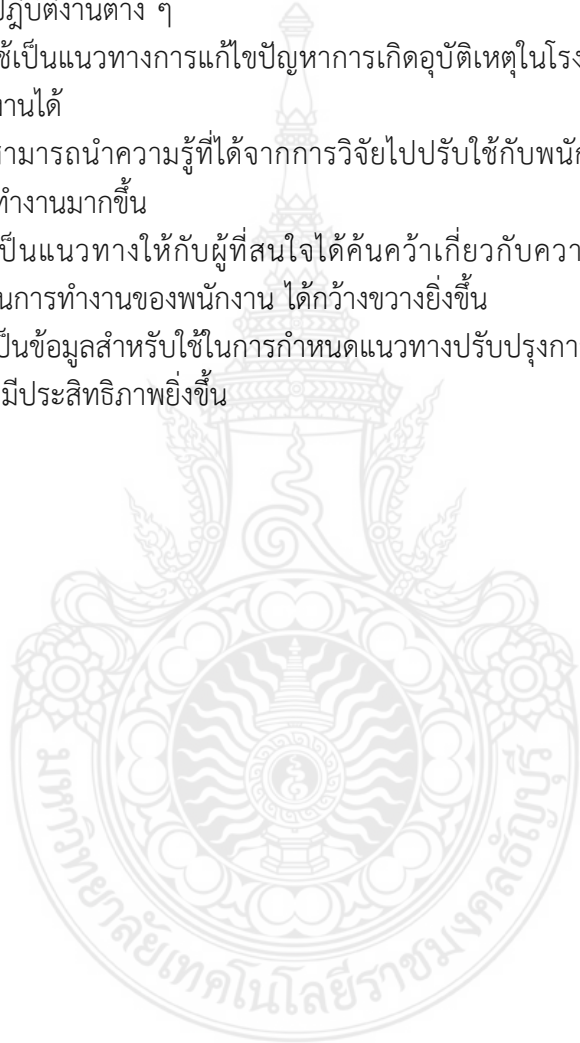
1.7.3 เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในการปฏิบัติงานต่าง ๆ

1.7.4 เพื่อใช้เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาค่าการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานที่เกิดจากพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานได้

1.7.5 เพื่อสามารถนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปปรับใช้กับพนักงานทุกฝ่าย ทำให้มีความปลอดภัยในการการทำงานมากขึ้น

1.7.6 เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ที่สนใจได้ค้นคว้าเกี่ยวกับความตระหนักรู้ถึงพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

1.7.7 เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการกำหนดแนวทางปรับปรุงการปฏิบัติงานของพนักงานให้มีความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 2

งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม. เอส. เพรสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารแนวทางการปฏิบัติและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นพื้นฐานการดำเนินการศึกษาและนำเสนอตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

2.1 ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

2.1.1 ความหมายความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

2.1.2 กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

2.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

2.1.4 ความหมายพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

2.2 ความตระหนักรู้

2.2.1 ความหมายของความตระหนักรู้

2.2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับความตระหนักรู้

2.2.3 ขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนักรู้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

2.1.1 ความหมายความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

ความปลอดภัย หมายถึง สภาพการทำงานซึ่งปลอดภัยจากเหตุอันจะทำให้เกิดอุบัติเหตุและความเจ็บป่วยหรือโรคจากการทำงาน การเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติงานอันมีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมการทำงานที่เป็นอันตราย การเคลื่อนไหวร่างกายในการทำงานที่ไม่เหมาะสม และการใช้อุปกรณ์ผิดประเภท (รุ่งทิพย์ กาวารี, 2561)

อาชีวอนามัยหรือ Occupational Health มาจากคำ 2 คำ คือ อาชีวะหรืออาชีพ (Occupational) และอนามัย (Health) ซึ่งงานอาชีวอนามัยเป็นศาสตร์เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบ อาชีพให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สังคม และดูแลให้มีความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อม จากการทำงาน งานอาชีวอนามัยถือว่าเป็นงานหนึ่งทางสาธารณสุขไว้ ประกอบด้วยลักษณะงาน 5 อย่าง คือ (ธีรวิโรจน์ เทศกะทีก, 2551)

1. การส่งเสริม (Promotion) และการธำรงรักษาไว้เพื่อให้คนงานทุกอาชีพมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีจิตใจที่สมบูรณ์ที่สุดตลอดจนมีความเป็นอยู่ในสังคมที่ดี

2. การป้องกัน (Prevention) จะป้องกันพนักงานไม่ให้มีสุขภาพอนามัยเสื่อมโทรมและผิดปกติจากสาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพการทำงานที่ผิดปกติ

3. การปกป้องคุ้มครอง (Protection) พนักงานทำงานหรือลูกจ้างไม่ให้ทำงานเสี่ยงต่อสภาพการทำงานที่อันตราย

4. การจัด (Placing) และปรับสภาพคนงานให้ทำงานในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับความสามารถของร่างกาย และจิตใจของเขา

5. การปรับงานให้เข้ากับคนและการปรับคนให้เข้ากับงาน (Adaptation) คือ พยายามเลือกจัดงานให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของพนักงานมากที่สุด

ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย หมายถึง ขอบเขตที่เคร่งครัดในกฎระเบียบโดยเกี่ยวข้องกับการป้องกันเพื่อความปลอดภัยต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนทุกคนโดยผูกพันกับการทำงานและการจ้างแรงงาน เพื่อจุดมุ่งหมายประการแรกของความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เพื่อจัดสภาพแวดล้อมความปลอดภัยในการทำงาน ประการที่สองคือช่วยในการป้องกันเพื่อนร่วมงาน สมาชิก นายจ้าง ลูกจ้าง ผู้ผลิต และชุมชนใกล้เคียงที่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมในสถานที่ทำงาน (อนุศักดิ์ ฉิ้นไพศาล, 2556)

1. หลักการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

ความปลอดภัยและอาชีวอนามัยมีการให้คำจำกัดความที่หลากหลาย โดยอาชีวอนามัยเป็นเรื่องการบริการด้านสุขภาพ ซึ่งมีองค์การอนามัยโลกและองค์การแรงงานระหว่างประเทศเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นเรื่อง ดังต่อไปนี้ (อนุศักดิ์ ฉิ้นไพศาล, 2556)

1.1 การป้องกันและการส่งเสริมสุขภาพของพนักงานโดยการป้องกันและควบคุมโรคจากการทำงาน และการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานโดยกำจัดปัจจัยที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยในที่ทำงาน

1.2 พัฒนาและส่งเสริมการทำงานเพื่อสุขภาพและความปลอดภัย ในการทำงานและองค์กร

1.3 เพิ่มประสิทธิภาพทางด้านร่างกาย จิตใจและความเป็นอยู่ที่ดีของพนักงาน รวมทั้งสนับสนุนและผดุงรักษาไว้ซึ่งขีดความสามารถในการทำงานของพนักงาน

2. ประโยชน์ของความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

2.1 คุณภาพชีวิตของพนักงานในองค์กรดีขึ้น เพราะผลจากการนำหลักการจัดความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานนำมาปฏิบัติภายในองค์กร

2.2 การเจ็บป่วยลดน้อยลงพนักงานได้รับประโยชน์จากการจัดการสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ดีขึ้น เกิดจาก ลดมลพิษ ลดฝุ่น ลดควัน ทั้งที่มองไม่เห็นและมองเห็น

2.3 เพิ่มแรงจูงใจให้พนักงาน โดยมีค่าตอบแทนที่สูงขึ้น และสร้างบรรยากาศในการทำงานที่ดี เช่น โบนัส สวัสดิการต่าง ๆ กีฬา และการท่องเที่ยวประจำปี เป็นต้น

2.4 เพิ่มคุณภาพของผลิตและบริการ ซึ่งทำให้ลูกค้ามีความพึงพอใจในสินค้า

2.5 เพิ่มภาพลักษณ์ให้กับบริษัท ทำให้เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชนและลูกค้า

3. วัตถุประสงค์ของความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

3.1 เพื่อส่งเสริมและรักษาสุขภาพ ความปลอดภัยและสวัสดิการของพนักงานในสถานที่ทำงาน โดยการรณรงค์ให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงาน และประชาสัมพันธ์สวัสดิการต่าง ๆ ที่พนักงานควรได้รับจากกฎหมายแรงงาน

3.2 เพื่อป้องกันประชาชนในสถานที่ทำงานที่ต้องเผชิญกับอันตรายจากเครื่องจักร อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนการเคลื่อนย้ายวัสดุอุปกรณ์

3.3 เพื่อกระตุ้นเตือนให้พนักงานในสถานที่ทำงานปฏิบัติงานด้วยความปลอดภัย โดยจัดการให้ความรู้แก่ประชาชนในสถานที่ทำงานด้วยการทำงานที่ปลอดภัยและการใช้อุปกรณ์ ป้องกันส่วนบุคคล

3.4 เพื่อจำกัดและควบคุมอันตรายที่อาจจะเกิดแก่พนักงานในสถานที่ทำงาน โดยทำการวิเคราะห์จุดหรือสถานที่ที่เป็นอันตรายต่อพนักงานในสถานที่ทำงาน

3.5 เพื่อประคับประคองความร่วมมือและให้คำปรึกษาระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งต้องทำการเสริมสร้างความเข้าใจในด้านความร่วมมือในการทำงานด้วยความปลอดภัยระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง

4. นโยบายสุขภาพและความปลอดภัย

นโยบายสุขภาพและความปลอดภัยต้องมีรายละเอียดบรรจุในองค์กรเพื่อให้เกิดความมั่นใจ ว่าสภาพแวดล้อมในการทำงานต้องมีความปลอดภัย ตัวอย่างเช่น นโยบายด้านกำจัดฝุ่นละอองในสถานที่ทำงาน นโยบายด้านการขนย้ายวัสดุด้วยความปลอดภัย และนโยบายด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ในรายละเอียดของนโยบายควรมีกระบวนการทำงานให้เกิดความสำเร็จในนโยบาย สำหรับนโยบายสุขภาพและความปลอดภัยนั้น มีความสำคัญต่อพนักงาน มีความสำคัญต่อการบริหารจัดการ

นโยบายสำหรับการจัดการด้านสุขภาพและความปลอดภัยนั้นควรมีวัตถุประสงค์เป็นที่ชัดเจน เพื่อป้องกันถึงความสำเร็จด้านสุขภาพและความปลอดภัย รวมทั้งบอกถึงความแตกต่างในหน้าที่และระดับความรับผิดชอบในนโยบายโดยควรกำหนดสิ่ง ต่อไปนี้คือ

4.1 รายละเอียดวัตถุประสงค์ของนโยบายสุขภาพและความปลอดภัย

4.2 แสดงให้เห็นถึงผู้บริหารระดับสูงมีความรับผิดชอบด้านสุขภาพและความปลอดภัยต่อพนักงานทุกคนในองค์กร

4.3 ระบุถึงผู้บริหารระดับสูงต้องเป็นผู้รับผิดชอบในนโยบาย

4.4 จัดเตรียมชื่อและตำแหน่งของผู้ที่รับผิดชอบเพื่อให้พนักงานสามารถสอบถามข้อมูลหรือร้องเรียนปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัย

4.5 บอกถึงหน้าที่และระดับความรับผิดชอบของทุก ๆ คนในองค์กรให้ทราบถึงภาระที่ทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบด้านสุขภาพและความปลอดภัยให้เกิดขึ้นในองค์กร

4.6 เน้นย้ำถึงความสำคัญของการให้คำปรึกษาและความร่วมมือระหว่างผู้บริหารพนักงาน และตัวแทนของพนักงานที่มีต่อสุขภาพและความปลอดภัย

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย หมายถึง การดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพทุกคน ซึ่งรวมถึงการป้องกันอันตรายและส่งเสริมสุขภาพอนามัยที่ดีของผู้ประกอบอาชีพ เพื่อคงไว้ซึ่งสภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ ตลอดจนสถานะความเป็นอยู่ที่ดีของผู้ประกอบอาชีพทั้งหมด เพื่อให้พนักงานมีกำลังทั้งร่างกายและจิตใจในการทำงานมากขึ้น

2.1.2 กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารจัดการและดำเนินการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. 2559 (ศิริชัย ดิษฐกุล, 2559)

อำนาจตามความในมาตรา 5 วรรคหนึ่ง และมาตรา 8 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมการปฏิบัติงาน พ.ศ. 2554 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวง ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎกระทรวงนี้มีการใช้ “อุณหภูมิเวตบัลโบกลบ” (Wet Bulb Globe Temperature WBGT) หมายความว่า

1. อุณหภูมิที่วัดเป็นองศาเซลเซียส ทำการวัดภายนอกอาคารที่ไม่มีแสงแดดหรือในอาคารมีระดับความร้อนเท่ากับ 0.7 เท่าของอุณหภูมิที่สามารถอ่านค่าจากเทอร์โมมิเตอร์ตามธรรมชาติ (Natural Wet Bulb Thermometer) เท่ากับบวก 0.3 เท่าของอุณหภูมิที่อ่านค่าจากโกลบเทอร์โมมิเตอร์ (Globe thermometer)

2. อุณหภูมิที่วัดเป็นองศาเซลเซียสซึ่งวัดนอกอาคารที่มีแสงแดด มีระดับความร้อนเท่ากับ 0.7 เท่าของอุณหภูมิที่อ่านค่าจากเทอร์โมมิเตอร์ตามธรรมชาติ บวก 0.2 เท่าของอุณหภูมิที่สามารถอ่านค่ามาจากโกลบเทอร์โมมิเตอร์และบวก 0.1 เท่าของอุณหภูมิที่สามารถอ่านค่าจากเทอร์โมมิเตอร์ (Dry Bulb Thermometer) “ระดับความร้อน” หมายความว่า อุณหภูมิเวตบัลโบกลบในบริเวณที่ลูกจ้างทำงานควรตรวจวัดโดยใช้ค่าเฉลี่ยในเวลา 2 ชั่วโมงที่มีอุณหภูมิเวตบัลโบกลบสูงสุดของการทำงานปกติ “สภาวะการทำงาน” หมายถึง สภาวะแวดล้อมซึ่งปรากฏอยู่ในบริเวณที่ทำงานของลูกจ้างซึ่งรวมถึงสภาพต่าง ๆ ในบริเวณที่ทำงาน เครื่องจักร อาคาร สถานที่ การระบายอากาศ ความร้อน แสงสว่าง เสียง ตลอดจนสภาพและลักษณะการทำงานของลูกจ้างด้วย

“งานเบา” หมายถึง ลักษณะงานที่ใช้แรงน้อยหรือใช้กำลังงานที่ทำให้เกิดการเผาผลาญสิ่งต่าง ๆ ไม่เกิน 200 กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง เช่น งานประชาสัมพันธ์ งานเขียน งานพิมพ์ งานบันทึก งานเย็บจักร งานตรวจสอบผลิตภัณฑ์ งานบังคับเครื่องจักรด้วยเท้า และการยืนควบคุมงาน เป็นต้น

“งานปานกลาง” หมายถึง ลักษณะงานที่ใช้แรงปานกลางหรือใช้กำลังงานที่ทำให้เกิดการเผาผลาญสิ่งต่าง ๆ เกิน 200 กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง ถึง 350 กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง เช่น งานยก ลาก ดัน หรือเคลื่อนย้ายสิ่งของด้วยแรงปานกลาง งานตอกตะปู งานขับรถบรรทุกงานขับรถแทรกเตอร์ เป็นต้น

“งานหนัก” หมายถึง ลักษณะงานที่ใช้แรงมากหรือใช้กำลังงานที่ทำให้เกิดการเผาผลาญสิ่งต่าง ๆ เกิน 350 กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง เช่น งานที่ใช้พลั่วตักหรือเครื่องมือลักษณะคล้ายกัน

งานชุด งานเลื่อยไม้ งานเจาะไม้เนื้อแข็ง งานทุบโดยใช้ค้อนขนาดใหญ่ งานยกถังหรือถัง หรือเคลื่อนย้ายของหนักขึ้นที่สูงหรือที่ลาดชัน เป็นต้น

หมวด 1 ความร้อน

ข้อ 2 ให้นายจ้างควบคุมและรักษาระดับความร้อนภายในสถานประกอบการที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ไม่ให้เกินมาตรฐาน ดังต่อไปนี้

1. เป็นงานที่ลูกจ้างทำงานในลักษณะงานเบาต้องมีมาตรฐานระดับความร้อนไม่เกินค่าเฉลี่ยอยู่ที่อุณหภูมิเวตบัลบ์โกลบ 34 องศาเซลเซียส

2. เป็นงานที่ลูกจ้างทำงานในลักษณะงานปานกลางต้องมีมาตรฐานระดับความร้อนไม่เกินค่าเฉลี่ยอยู่ที่อุณหภูมิเวตบัลบ์โกลบ 32 องศาเซลเซียส

3. งานที่ลูกจ้างทำงานในลักษณะงานหนักต้องมีมาตรฐานระดับความร้อนไม่เกินค่าเฉลี่ยอยู่ที่อุณหภูมิเวตบัลบ์โกลบ 30 องศาเซลเซียส

ข้อ 3 ในกรณีที่ภายในสถานประกอบการมีแหล่งเกิดความร้อนที่อันตรายให้นายจ้างติดป้ายบ่งชี้หรือประกาศเตือนอันตรายในบริเวณดังกล่าวโดยให้ลูกจ้างสามารถมองเห็นได้ชัดเจนในกรณีที่มีบริเวณการทำงานตามวรรคหนึ่งมีระดับความร้อนเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ ให้นายจ้างดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขสภาวะในการทำงานทางด้านวิศวกรรมเพื่อควบคุมระดับความร้อนให้เป็นไปตามมาตรฐานที่วางไว้ และให้มีการติดประกาศและเอกสารหรือหลักฐานในการดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขดังกล่าวไว้ เพื่อให้พนักงานตรวจความปลอดภัยสามารถที่จะตรวจสอบได้ ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามวรรคสองได้ ให้นายจ้างจัดให้มีมาตรการควบคุมหรือลดภาระงานต่าง ๆ และต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์ส่วนบุคคลคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่ กำหนดไว้

หมวด 3 แสงสว่าง

ข้อ 4 นายจ้างต้องจัดให้สถานประกอบการมีความเข้มของแสงสว่างไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่อธิบดีประกาศกำหนดไว้

ข้อ 5 นายจ้างต้องใช้หรือจัดให้มีฉาก แผ่นฟิล์มกรองแสง หรือมาตรการอื่นที่เหมาะสมและเพียงพอเพื่อป้องกันมิให้แสงตรงหรือแสงสะท้อนจากแหล่งกำเนิดแสงหรือดวงอาทิตย์ที่มีแสงจ้าส่องเข้านัยน์ตาลูกจ้างโดยตรงในขณะที่ทำงาน ต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้

หมวด 4 ตลอดเวลาที่ทำงาน

ข้อ 6 ในกรณีที่ลูกจ้างต้องทำงานในสถานที่มืด ทึบ เช่น ในถ้ำ อุโมงค์หรือในที่ที่มีลักษณะเช่นว่านั้น นายจ้างต้องจัดให้มีอุปกรณ์ส่องแสงสว่างที่เหมาะสมแก่สภาพและลักษณะงาน โดยอาจเป็นชนิดที่ติดอยู่ในพื้นที่ทำงานหรือติดที่ตัวบุคคลได้ หากไม่สามารถจัดหาได้ ต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้

หมวด 5 เสียง

ข้อ 7 นายจ้างต้องควบคุมระดับเสียงมิให้ลูกจ้างได้รับสัมผัสเสียงในบริเวณสถานประกอบการกิจการที่มีระดับเสียงสูงสุดของเสียงกระทบหรือเสียงกระแทกเกิน 140 เดซิเบล หรือได้รับรู้สัมผัสถึงเสียงที่มีระดับเสียงดังต่อเนื่องแบบคงที่เกินกว่า 115 เดซิเบลเอ

ข้อ 8 นายจ้างต้องควบคุมระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับมาทำการเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวัน (Time Weighted Average TWA) มีให้เกินมาตรฐานตามที่อธิบดีประกาศกำหนดไว้

ข้อ 9 ภายในสถานประกอบกิจการที่สภาวะการทำงานมีระดับเสียงเกินมาตรฐานที่กำหนดมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ นายจ้างต้องให้ลูกจ้างหยุดทำงานจนกว่าจะได้รับการปรับปรุงหรือแก้ไขให้ระดับเสียงเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด โดยการควบคุมที่ต้นกำเนิดของเสียงหรือทางผ่านของเสียงหรือบริหารจัดการเพื่อควบคุมระดับเสียงที่ลูกจ้างจะได้รับให้ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ และจัดให้มีการปิดประกาศและเอกสารหรือหลักฐานในการดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขดังกล่าวไว้ เพื่อให้พนักงานตรวจความปลอดภัยสามารถตรวจสอบได้ ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการตามวรรคหนึ่งได้ นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้

ข้อ 10 ในบริเวณที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ นายจ้างต้องจัดให้มีเครื่องหมายเตือนให้ใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลติดไว้ให้ลูกจ้างเห็นได้โดยชัดเจน

ข้อ 11 ในกรณีที่สภาวะการทำงานในสถานประกอบกิจการมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงานแปดชั่วโมงตั้งแต่ 85 เดซิเบลเอขึ้นไป ให้นายจ้างจัดให้มีมาตรการอนุรักษ์การได้ยินในสถานประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนดไว้

หมวด 6 อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ 12 นายจ้างต้องจัดให้มีและดูแลให้ลูกจ้างใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามความเหมาะสมกับลักษณะงานตลอดเวลาที่ทำงาน ดังต่อไปนี้

1. งานที่มีระดับความร้อนเกินมาตรฐานที่กำหนด ให้สวมใส่ชุดแต่งกาย รองเท้า และถุงมือป้องกันความร้อน

2. งานที่มีแสงโดยตรงหรือแสงสะท้อนจากแหล่งกำเนิดแสงหรือดวงอาทิตย์ที่มีแสงจ้าส่องเข้าม่านตาโดยตรง ควรสวมใส่แว่นตาลดแสงหรือกระจังหน้าลดแสง

3. งานที่ทำในสถานที่มืด ทึบ คับแคบ และที่แสงสว่างไม่เพียงพอ ควรสวมใส่หมวกนิรภัยที่มีอุปกรณ์ส่องแสงสว่าง

ข้อ 13 ให้นายจ้างบำรุงรักษาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลให้อยู่ในสภาพที่ดีใช้งานได้อย่างปลอดภัย รวมทั้งมีการจัดให้ลูกจ้างได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการใช้และบำรุงรักษาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและเก็บหลักฐานการฝึกอบรมไว้ ณ สถานประกอบการเพื่อให้พนักงานตรวจสอบความปลอดภัยได้ด้วยตนเอง

หมวด 7 การตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานและการรายงานผล

ข้อ 14 นายจ้างต้องจัดให้มีการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบการหลักเกณฑ์ วิธีการตรวจวัดและการวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อนแสงสว่างหรือเสียง รวมทั้งระยะเวลาและประเภทกิจการที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนดไว้ในกรณีที่นายจ้างไม่สามารถตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานตามวรรคหนึ่งได้ จึงต้องให้ผู้ที่ยื่นทะเบียนตามมาตรา 9 หรือนิติบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติ ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมใน

การทำงาน พ.ศ. 2554 เพื่อเป็นผู้ให้บริการในการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบการ แล้วแต่กรณีเป็นผู้ดำเนินการแทนให้นายจ้างเก็บผลการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานดังกล่าวไว้

ข้อ 15 ให้นายจ้างจัดทำรายงานผลการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด พร้อมทั้งส่งรายงานผลดังกล่าวต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เสร็จสิ้นการตรวจวัดและเก็บรายงานผลการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานดังกล่าวไว้

หมวด 8 การตรวจสุขภาพและการรายงานผล

ข้อ 16 ให้นายจ้างจัดให้มีการตรวจสุขภาพลูกจ้างที่ทำงานในสภาวะการทำงานที่อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียง และรายงานผลรวมทั้งดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสุขภาพของลูกจ้างตามพระราชบัญญัติความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2554

บทเฉพาะกาล

ข้อ 17 ให้ผู้ซึ่งขึ้นทะเบียนเป็นผู้รับรองรายงานการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานกับกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานตามกฎหมายกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง มีสิทธิดำเนินการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบการตามข้อ 14 ต่อไปจนกว่าการขึ้นทะเบียนจะสิ้นอายุในกรณีที่ไม่มีผู้ซึ่งขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่ง และยังไม่มีการออกกฎกระทรวงกำหนดรายละเอียดของบุคคลที่จะขอขึ้นทะเบียนหรือนิติบุคคลที่จะขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 9 หรือมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2554 เพื่อเป็นผู้ให้บริการในการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่างหรือเสียงภายในสถานประกอบการ แล้วแต่กรณี ให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีสาขาอาชีวอนามัย หรือเทียบเท่า ที่เคยขึ้นทะเบียนตามกฎหมายกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่างและเสียง หรือให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี สาขาอาชีวอนามัยหรือเทียบเท่า และมีประสบการณ์เป็นผู้รับรองรายงานการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานไม่น้อยกว่าสามปี สามารถดำเนินการตรวจวัดแทนผู้ทำการตรวจวัดตามกฎหมายกระทรวงนี้

ข้อ 18 กรณีที่นายจ้างทำการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบการตามกฎหมายกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่างและเสียง พ.ศ. 2549 ก่อนที่กฎกระทรวงนี้จะมีผลใช้บังคับ และมีระยะเวลายังไม่ครบหนึ่งปีนับแต่วันที่ทำการตรวจวัดได้ ให้ถือว่านายจ้างได้ดำเนินการตรวจวัดตามกฎหมายกระทรวงนี้แล้วจนกว่าจะครบระยะเวลาหนึ่งปี

2.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัย

สุเวช พิมน้ำเย็น (2553) กล่าวว่า “ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย” เป็นศาสตร์และศิลปะที่เกี่ยวกับการป้องกัน ส่งเสริม ค้ำครองและรักษาไว้เพื่อให้ผู้ประกอบการอาชีพทุกอาชีพ จะได้มีสภาวะความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สังคม และชีวิตความเป็นอยู่ของพนักงานโดยปราศจากภัยอันตราย การบาดเจ็บ เสียงดังและการสูญเสียอันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพ

สุดาว เลิศวิสุทธิไพบุลย์ (2557) กล่าวว่า ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เป็นการดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพ ซึ่งรวมถึงการป้องกันอันตรายและส่งเสริมสุขภาพอนามัย เพื่อคงไว้ซึ่งสภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ตลอดจนสถานะความเป็นอยู่ที่ดีของผู้ประกอบอาชีพ ทั้งหมด

บงกช กิตติสมพันธ์ (2552) กล่าวว่า ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เป็นการกำกับดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพการงานให้มีสภาวะที่สมบูรณ์ดี ทั้งทางร่างกาย ทางจิตใจและสามารถดำรงอยู่ในสังคมได้ด้วยดี รวมทั้งมีความปลอดภัยจากภัย คุกคาม อันตรายและความเสี่ยงต่าง ๆ

รัตนวดี ทองบัวบาน (2556) กล่าวว่า ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เป็นงานที่ส่งเสริม ควบคุม ดูแล การป้องกันโรค ตลอดจนอุบัติเหตุ และดำรงรักษาสุขภาพอนามัยทั้งหมดของผู้ประกอบอาชีพให้มีความปลอดภัย มีสภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรงมากขึ้น

ธิดาพร ราชวัตร (2559) ความตระหนักรู้ เป็นพฤติกรรมขั้นต่ำสุดของความรู้แต่ความตระหนักรู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้หรือความสามารถที่ระลึกได้แต่เป็นความสามารถในการนึกคิดและ รับผิดชอบต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญคือจะต้องมีความเข้าใจ โดยที่ระดับของความรู้ความเข้าใจจะเพิ่มขึ้น อารมณ์ ความรู้สึก ก็จัดเป็นอีกองค์ประกอบที่เป็นความรู้สึกด้านทัศนคติ ค่านิยม การกระทำต่าง ๆ ความตระหนักรู้ว่าชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดีและองค์ประกอบตัวสุดท้าย คือพฤติกรรม

Mengesha Admassu (2006) กล่าวว่า ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เป็นการป้องกันและส่งเสริมสุขภาพของผู้ประกอบอาชีพ โดยการกำจัดปัจจัยเสี่ยงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน

สรุปได้ว่าความปลอดภัยและอาชีวอนามัย เป็นการป้องกัน กำกับดูแลและส่งเสริมสุขภาพของผู้ประกอบอาชีพให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจโดยใช้วิธีการกำจัดปัจจัยเสี่ยงที่เป็นสิ่งคุกคามให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยแก่ผู้ประกอบอาชีพ

2.1.4 ความหมายพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำทุกอย่างของมนุษย์ไม่ว่าการกระทำนั้นผู้กระทำจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าคนอื่นจะสังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตามและไม่ว่าการกระทำนั้นจะพึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ก็ตาม ดังนั้น การเดิน การยืน การนั่ง การคิด การตัดสินใจการปฏิบัติตามหน้าที่การละทิ้งหน้าที่เป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น (สุธาทิพย์ รองสวัสดิ์, 2554)

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่เกิดขึ้นได้ทั้งที่ผู้กระทำรู้สึกตัวและไม่รู้สึกตัวในขณะที่กระทำรวมถึงการกระทำที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้ดังนั้น พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการ

แสดงออกของบุคคลภายใต้สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งทั้งที่สังเกตได้โดยตรงและสังเกตไม่ได้โดยตรง ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือวัดการแสดงออกได้ (ชนกานต์ สุกุลแก้ว, 2559)

พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคล กระทำแสดงออก ตอบสนอง หรือได้ตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง สามารถสังเกตได้อีกทั้งวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าการแสดงออกหรือการตอบสนองนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกาย (ธรรมรักษ์ ศรีมารุต, 2555)

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง มีการกระทำหรือการแสดงออกที่อยู่ในภาวะปราศจากอันตราย หรือปราศจากความเสี่ยงที่อาจเกิดอันตราย หรือเกิดอุบัติเหตุที่จะส่งผลต่อความสูญเสีย เสียหาย บาดเจ็บทั้งต่อชีวิตและทรัพย์สิน

2.2 ความตระหนักรู้

2.2.1 ความหมายของความตระหนักรู้

ความตระหนักรู้ หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึก การรับรู้ การคิดได้ สามารถมองเห็นประโยชน์และความสำคัญโดยการแสดงออกมาในทิศทางที่ต้องการตามประสบการณ์หรือเป็นการรับรู้ถูกคิดหรือมีความรู้สึกต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่จะเกิดขึ้นหรือสำนึกถึงบางสิ่งบางอย่างของประสบการณ์ความตระหนักรู้ที่จะเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์ สภาพแวดล้อมในสังคมหรือ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากภายนอกมากระตุ้นให้เกิดความตระหนักรู้และสะท้อนให้เห็นทางพฤติกรรม (กิตติภูมิ มีประดิษฐ์, 2553)

ความตระหนักรู้ หมายถึง การที่บุคคลถูกคิดได้หรือเกิดขึ้นในความรู้สึกว่ามีส่วนหนึ่งเหตุการณ์หนึ่งหรือสถานการณ์หนึ่งซึ่งการรู้สึกว่าการได้ถูกคิดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นความรู้สึกที่เกิดในสภาวะของจิตใจและความคิด แต่ไม่ได้หมายความว่าบุคคลนั้นสามารถจำได้หรือระลึกได้ถึง ลักษณะบางอย่างของสิ่งนั้น ๆ (สมพงษ์ ใหญ่วงศ์, 2550)

ความตระหนักรู้ หมายถึง เป็นความตระหนักรู้เกี่ยวกับภัยอันตรายและความรู้สึกความตระหนักรู้ต่างกับความรู้อย่างตรงที่ความตระหนักรู้ที่ไม่จำเป็นต้องเน้นปรากฏการณ์ หรือสิ่งหนึ่ง สิ่งใด ความตระหนักรู้จะเกิดขึ้น เมื่อมีสิ่งเร้าจึงทำให้เกิดความตระหนักรู้ (สุพัตรา ถนอมวงศ์, 2551)

ความตระหนัก หมายถึง พฤติกรรมที่ แสดงถึงการเกิดความรู้สึก หรือการที่บุคคลแสดงความรู้สึกรับผิดชอบต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (เอกลักษณ์ ธนเจริญพิศาล, 2554)

สรุปได้ว่าความตระหนักรู้ หมายถึง ความสำนึกซึ่งบุคคลเคยมีการเรียนรู้หรือเคยมีความรู้มาก่อนโดยเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นจะทำให้เกิดความสำนึกขึ้นหรือเกิดความตระหนักรู้ขึ้น ความคิดและความปรารถนาต่างๆ อันเกิดจากการรับรู้และความสำนึก ซึ่งเป็นภาวะที่บุคคลได้รับรู้ มาแล้วโดยมีการประเมินค่าและตระหนักรู้ถึงความสำคัญของตนเองและทุกคนที่มีต่อสิ่งนั้นความตระหนักรู้จึงเป็นการตื่นตัวทางจิตต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์นั้น ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น

2.2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับความตระหนักรู้

ดวงฤดี กิตติจารุคุลย์ (2557) กล่าวว่า ความตระหนักรู้เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกความเห็นความสำคัญเป็นภาวะที่บุคคลเข้าใจและประเมินสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับตนเองได้โดยอาศัยระยะเวลา เหตุการณ์ประสบการณ์หรือสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยทำให้คนเกิดความตระหนักรู้

วีระชน ขาวผ่อง (2551) กล่าวว่า ความตระหนักรู้เป็นสถานการณ์มีผลให้เกิดความรู้สึกการรับรู้มุ่งสู่สภาวะจิตแห่งตน คือ ทศนคติ ความคิด ความเชื่อ ความสนใจ และอารมณ์อันจะก่อให้เกิดความตระหนักรู้ และจิตสำนึก

พงษ์ชัย เฉลิมกลิ่น (2551) กล่าวว่า ความตระหนักรู้ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความรับผิดชอบหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง เป็นอารมณ์ความรู้สึกด้านทศนคิตค่านิยม ความชอบหรือไม่ชอบดีหรือไม่ดีที่ได้จากการประเมินสิ่งเร้า

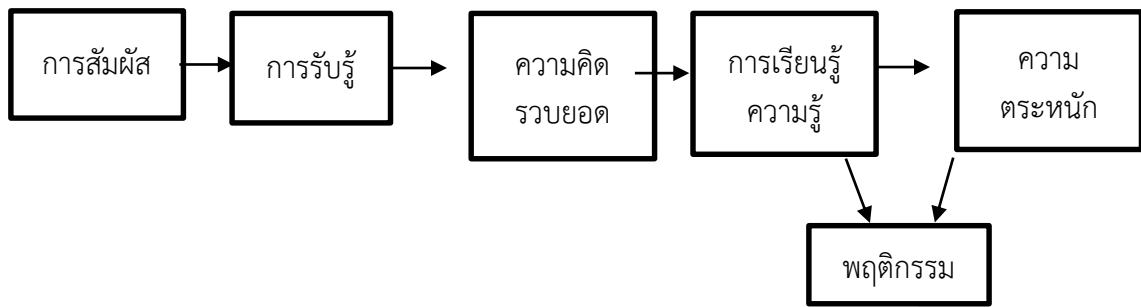
ปรีดีณัฐ ภาณุมนต์วาที (2552) กล่าวว่า ความตระหนักรู้สภาวะของจิตใจที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก (Feeling) ความคิด (Idea) และความปรารถนาที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่ง ด้วยการพูด การเขียน หรือวิธีการอื่น โดยอาศัยระยะเวลาหรือประสบการณ์หรือสภาพแวดล้อมในชุมชน หรือสิ่งเร้าภายนอก เป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลมีความตระหนักขึ้น หรือความตระหนักก็คือ ความสำคัญต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั่นเอง

ปารวีร์ บุชบาศรี (2555) ให้ความหมายไว้ว่า ความตระหนัก หมายถึง การมีความสำคัญในบางสิ่งบางอย่างหรือเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงการรับรู้และพิจารณาใคร่ครวญเหตุการณ์ ประสบการณ์ วัตถุประสงค์หรือเหตุการณ์ที่ดำเนินไปบางอย่าง การใช้ความคิดจดจ่อเตือนตนเองได้ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด

สรุปได้ว่าความตระหนักรู้ เป็นการรับรู้แบบฉุกคิดขึ้นมากะทันหัน ซึ่งฉุกคิดนี้จะเป็นสิ่งที่คล้ายกับความรู้สึกจนว่าไม่สามารถแยกได้ว่าเป็นความตระหนักรู้ถึงหรือเป็นอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ความตระหนักรู้จะเกิดขึ้นได้นั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบจาก สิ่งแวดล้อมรอบตัว การกระทำในอดีต และสิ่งที่ส่งผลกับอารมณ์และความรู้สึก เป็นต้น

2.2.3 ขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนักรู้

กระบวนการเกิดความตระหนักรู้ เป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา คือ เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าหรือได้รับการสัมผัสจากสิ่งเร้าแล้วจะเกิด การรับรู้ ในขั้นต่อไป ก็จะเข้าใจในสิ่งเร้านั้น คือ เกิดความคิดรวบยอดและนำไปสู่การเรียนรู้คือ มีความรู้ในสิ่งนั้นและนำไปสู่การเกิดความตระหนักรู้ในที่สุด ซึ่งความรู้และความตระหนักรู้ต่างก็นำไปสู่การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้า การที่บุคคลจะเกิดความตระหนักรู้ขึ้นได้นั้นบุคคลนั้นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจมาก่อน ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นความสำคัญ ความรับผิดชอบมีผลกระทบที่จะเกิดขึ้น อาจส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้ต่อสิ่งนั้นๆ ในที่สุด (พรรณทิพา สาวันดี, 2554)

ภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนัก

ที่มา : พรรรถทิพา สาวันตี ปี 2554

พรรรถทิพา สาวันตี (2554) กล่าวโดยสรุปกระบวนการเกิดความตระหนัก เกิดจากการที่บุคคลได้รับการกระตุ้น จากสิ่งเร้าในสภาพแวดล้อมแล้วเกิดการรับรู้ แล้วนำไปสู่การเรียนรู้และความตระหนักตามลำดับ ซึ่งการเรียนรู้และเกิดความตระหนักจะ นำไปสู่ความพร้อมที่จะแสดงการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่อไป

2. องค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดความตระหนัก

การเกิดความตระหนักมีลำดับขั้นตอนที่ประกอบด้วย การมีความรู้ที่ชัดเจน ถูกต้อง การมีความรู้สึกไปในทางบวก การมีความวิตกกังวลและความห่วงใยและมีการปฏิบัติอย่างจริงจัง ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความตระหนักว่ามีทั้งสิ้น 3 ประการ คือ (ชนิตา รุ่งเรือง, 2556)

2.1 ความรู้ (Cognitive) ความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะเริ่มต้นจากระดับงานที่จะทำและมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น ตามลำดับ

2.2 ความรู้สึก (Affective) ความรู้สึกในด้านทัศนคติ การรับรู้ การรับฟัง ค่านิยมความตระหนักดีหรือไม่ดี อันเป็นองค์ประกอบของการประเมินสิ่งเร้าต่าง ๆ

2.3 พฤติกรรม (Behavior) เป็นการแสดงออกทั้งทางกิริยาท่าทาง ที่มีต่อสิ่งเร้าหรือแนวโน้ม ที่บุคคลจะกระทำ

เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดความตระหนัก จะสรุปได้ว่า จะต้องอาศัย องค์ประกอบในด้านความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรมรวมกันจึงจะทำให้บุคคลเกิดความตระหนัก ต่อเรื่องนั้น ๆ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักและความรู้

ความตระหนักเป็นพฤติกรรมด้านอารมณ์หรือความรู้สึก อันเป็นพฤติกรรมในขั้นต่ำสุดของด้านความรู้ ด้านความคิด และด้านความรู้สึกนั้น จะมีความสัมพันธ์กับด้านความรู้ และความคิดเสมอ อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าความรู้เป็นสิ่งที่เกิดจากข้อเท็จจริง ประสบการณ์การสัมผัส และการใช้จิตไตร่ตรอง เหตุผลต่าง ๆ ในขณะที่ความตระหนักเป็นเรื่องของโอกาส การได้สัมผัสจากสิ่งเร้า หรือสิ่งแวดล้อมโดยไม่ตั้งใจ (ปารวีร์ บุชบาศรี, 2555)

สรุปได้ว่าความตระหนักและความรู้มีความสัมพันธ์กันคือ ทั้งความตระหนักและความรู้ต่างก็เกี่ยวข้องกับสัมผัส และการใช้จิตไตร่ตรอง โดยความรู้เป็นเรื่องของข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ ซึ่งได้จากการสังเกตและรับรู้ที่ต้องใช้เวลา ส่วนความตระหนักเป็นความรู้สึกที่เกิดในสภาวะจิตที่ไม่เน้น

ความสามารถในการจำหรือระลึกได้อย่างไรก็ตามการที่จะเกิดความตระหนักรู้ขึ้นมาได้นั้นก็ต้องผ่านการมีความรู้เบื้องต้นมาก่อน

4. การวัดความตระหนักรู้

จिरายู รวบรวมทรัพย์ (2552) ได้กล่าวถึงการประเมินความตระหนักรู้ไว้ว่า ความตระหนักรู้เป็นพฤติกรรมเชิงภาวะสันนิษฐาน (Hypothetical construct) ที่ค่อนข้างเป็นนามธรรมและมีการเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ละเอียดอ่อนด้วยอารมณ์ ความรู้สึก ดังนั้นการที่จะทำการวัด ความตระหนักรู้จึงไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่จะวัดได้โดยการสรุปสันนิษฐานจากการแสดงออกหรือ การสอบถาม ซึ่งจำเป็นต้องมีหลักการ วิธีการตลอดจนเทคนิคที่มีความเฉพาะโดยการวัดความตระหนักรู้ มีวิธีการ ดังต่อไปนี้

4.1 การสังเกต (Observation) เป็นการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ศึกษาพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ ที่เกิดขึ้น โดยการเฝ้าดูการกระทำ ซึ่งแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ และในการทำพฤติกรรมต่าง ๆ ของ บุคคล

4.2 การสัมภาษณ์ (Interviewing) เป็นวิธีการสองทาง (Two-way Method) คือ มีการสนทนากัน ระหว่างผู้มีข้อมูลกับผู้ต้องการทราบข้อมูล เป็นการถามตอบกัน หากมีข้อสงสัยไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไม่ชัดเจน ก็ถามซ้ำและทำความเข้าใจให้ชัดเจนได้ทันที

4.3 การใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้สำหรับส่งให้กลุ่มตัวอย่างอ่านแล้วตอบคำถามด้วย ตนเอง แบบสอบถามส่วนมากจะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของผู้ตอบ ซึ่งคำถามนี้อาจเป็น คำถามชนิดปลายเปิดหรือปลายปิด หรืออาจมีทั้งสองประเภทในแบบสอบถามเดียวกัน

สรุปได้ว่า ในการวัดความตระหนักรู้มีรูปแบบและวิธีการวัดที่หลากหลายทั้งในรูปแบบที่เป็น การพูดคุย การถามตอบ และการเฝ้าดูพฤติกรรมของบุคคลอยู่ภายนอก ซึ่งข้อมูลที่ได้จากวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เหล่านี้จะนำไปสู่การหาข้อสรุปถึงความตระหนักรู้ของบุคคลที่มีต่อเรื่องนั้น ๆ ต่อไป

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จารุวรรณ วิโรจน์ (2550) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างาน :การวิเคราะห์พหุระดับ เป็นการศึกษา ภาคตัดขวางเชิงวิเคราะห์ โดยการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างานในจังหวัดขอนแก่น วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับ หน่วยงานกับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยของหัวหน้างานโดยใช้แบบพหุระดับเชิงเส้นชนิด Variance component model พบว่าตัวแปรระดับโรงงานที่มีความสัมพันธ์ได้แก่ การบริหารงานความปลอดภัยในโรงงาน การให้ความสนับสนุนของผู้บริหารการจัดการเกี่ยวกับ พนักงานใหม่และเจตคติด้านความปลอดภัยและพบว่าตัวแปรอิทธิพลร่วมระหว่างทำให้การสนับสนุนของผู้บริหารและการจัดการเกี่ยวกับ พนักงานใหม่ก็มีความสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน

วันเฉลิม พลอินทร์ (2550) ศึกษาการสนับสนุนเรื่องความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน ขององค์การ พฤติกรรมความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงาน บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด มีวัตถุประสงค์ (1) ระดับการสนับสนุนเรื่องความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน

ขององค์การ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน คุณภาพชีวิตในการทำงานที่ดี (2) เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการสนับสนุน เรื่องความปลอดภัยและอาชีวอนามัย ในการทำงาน พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน และคุณภาพชีวิตในการทำงาน (3) ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนเรื่องความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน และคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 197 คน

คูชายีระ กาอะ บากอ (2551) ศึกษาเรื่องการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานของแรงงานบริษัทก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการบริหารจัดการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน ของเจ้าหน้าที่อาชีวอนามัยและความปลอดภัยบริษัทก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานครทัศนคติและพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของแรงงานบริษัทก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานครและเพื่อศึกษาแนวทางป้องกัน มาตรการควบคุมอุบัติเหตุให้เป็นศูนย์ ประชากรและการสุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน การศึกษาครั้งนี้ 16 คน จากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงโดยกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้เกี่ยวข้องกับทัศนคติและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของแรงงานบริษัทก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) รวมทั้งสิ้น 18 คน ได้แก่ 1. บริษัท แสงฟ้าก่อสร้าง 2. ซีโน-ไทย เอ็นจิเนียริง แอนด์ คอนสตรัคชั่น จากัด (มหาชน) 3. บริษัท ช.การช่าง จากัด (มหาชน) การศึกษาวิจัยครั้งนี้ อาศัยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In-depth Interview) โดยใช้เครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพเป็นแบบสัมภาษณ์

ปฐมภรณ์ ทศพล (2551) ศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานช่างซ่อมบำรุงโดยใช้หลักการ Behavior Based Safety ในโรงงานผลิตปูนปลาสเตอร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในงานช่างซ่อมบำรุงที่ไม่ปลอดภัยให้เป็นพฤติกรรมที่ปลอดภัยโดยใช้ Behavior Based Safety และลดอัตราการเกิดการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของช่างซ่อมบำรุง โดยศึกษา ลักษณะพฤติกรรมการทำงาน 2 แบบ คือ ศึกษาพฤติกรรมภายนอก โดยมอบหมายให้หัวหน้างาน สังเกตการปฏิบัติงานของพนักงานทุกวันโดยใช้หลักเชิงบวก เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานให้ปลอดภัย และศึกษาลักษณะพฤติกรรมภายใน โดยใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน และวัดลักษณะพฤติกรรมในการปฏิบัติอย่างปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานช่างซ่อมบำรุง ส่วนงานวิศวกรรมในโรงงานผลิตปูนปลาสเตอร์ ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานก่อนการวิจัยและ หลังการวิจัยอยู่ในระดับดี และพบว่าระดับทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของแต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัย โดยวัดพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานจากระดับความถี่ของพฤติกรรมความปลอดภัยที่แสดงออก เช่น การแสดงออกทุกครั้ง หมายถึง ได้ปฏิบัติต่อสิ่งนั้นสม่ำเสมอเป็นประจำโดยวัดพฤติกรรมความปลอดภัยในด้านต่าง ๆ เช่น การปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัย การส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยของเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น และจากการศึกษานี้สามารถจัดกลุ่มของพฤติกรรมความปลอดภัยที่ทำการวัดเป็นกลุ่ม ได้แก่ พฤติกรรม ความปลอดภัยในการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ พฤติกรรมความปลอดภัยเกี่ยวกับความพร้อมของร่างกายพฤติกรรมความปลอดภัยด้านกายศาสตร์ และพฤติกรรมในการดูแลความปลอดภัยของผู้ร่วมงาน

มาหะมะ กาสอ, (2552) ศึกษาความชุกของพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของลูกจ้าง ที่ทำงานในโรงงานขนาดกลางของจังหวัดสงขลา เป็นการศึกษาเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวางโดยการสุ่มโรงงานแบบแบ่งกลุ่มในโรงงานขนาดกลางได้ โรงงานทั้งสิ้น 20 โรงงาน ใช้แบบสอบถามชนิดตอบด้วยตนเอง จำนวน 1,000 คน อัตราการตอบกลับของแบบสอบถาม ร้อยละ 91.3 พบว่าลูกจ้างดื่มแอลกอฮอล์แบบเสี่ยง ร้อยละ 23.2 สูบบุหรี่ ร้อยละ 24.2 เพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ร้อยละ 50.4 ไม่สวมหมวกนิรภัยขณะขับรถจักรยานยนต์ ร้อยละ 59.9 ไม่คาดเข็มขัดนิรภัยขณะขับ รถยนต์ ร้อยละ 54.4 ขับรถขณะมีเมมา ร้อยละ 14.7 ใช้สารเสพติด ร้อยละ 16.3 ไม่ออกกำลังกาย อย่างน้อย 20-30 นาที อย่างน้อย 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ร้อยละ 53.4 และจัดการกับความเครียดที่ไม่เหมาะสม ร้อยละ 11.1

วิฑิต กมลรัตน์ (2552) ได้ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงาน ฝ่ายปฏิบัติการของ บริษัท อิติตยา เบอร์ล่า เคมีคัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีชั่น) โดยทำการศึกษาจากแบบสอบถามสำหรับพนักงานระดับปฏิบัติการบริษัท อิติตยา เบอร์ล่า เคมีคัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีชั่น) จำนวนทั้งสิ้น 135 ราย ผลการศึกษาพบว่า ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยซึ่งมี 4 ด้านคือ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านเครื่องจักร อุปกรณ์ด้านสภาพแวดล้อมและด้านการจัดการ โดยภาพรวม พบว่า กลุ่มประชากรส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยด้านสภาพแวดล้อมสูงถึงสูงมาก ด้านปัจจัยที่มีผลพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน

เมธัส ไชยศิลป์ (2553) ศึกษาทัศนคติต่อกิจกรรมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย (Behavior Based Safety) ที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังไว้ กรณีศึกษาในกลุ่มบริษัท ปตท. เคมีคอล จำกัด (มหาชน) มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาให้ได้ทราบถึงระดับความรู้ความ เข้าใจ และ ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรม Behavior based safety ของพนักงาน ที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวัง จากกิจกรรม Behavior based safety โดยมีกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มธุรกิจผลิตภัณฑ์เอทิลีนออกไซด์ กลุ่มบริษัท ปตท. เคมีคอล จำกัด (มหาชน) ทำการสำรวจความคิดเห็นในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 89 คน ใช้ “แบบสอบถาม” เป็นเครื่องมือในการสำรวจความคิดเห็น และทำการวิเคราะห์ผล พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุ 26 - 30 ปี มีระยะเวลาปฏิบัติงาน 3 - 5 ปี โดยปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานควบคุม/ปฏิบัติการผลิต และปฏิบัติงานในสังกัดหน่วยงานซ่อมบำรุงรักษามากที่สุด โดยพนักงานส่วนใหญ่มีระดับความรู้ความเข้าใจต่อกิจกรรม Behavior Based Safety เป็นอย่างดี และมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรม Behavior Based Safety ในส่วนของระดับ พฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรม Behavior Based Safety ของพนักงาน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในระดับสูงทั้งในระดับพนักงานและผู้บริหารผลการทดสอบ ความสัมพันธ์ของตัวแปร พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุ ระยะเวลาปฏิบัติงาน หน่วยงานสังกัด ระดับความรู้ความเข้าใจที่ต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรม Behavior Based Safety ในส่วนของผลการทดสอบทัศนคติ พบว่า ระดับทัศนคติ มีความสัมพันธ์กับระดับ พฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรม Behavior Based Safety และระดับทัศนคติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อกิจกรรม Behavior Based Safety

นววิช จิตต์วรไกร (2554) ศึกษาความตระหนักด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน บริษัท เบสท์ เพอฟอร์แมนซ์ เอ็นจิเนียริง จำกัด มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมและความตระหนัก

ด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน รวมทั้งความคิดเห็นของพนักงานต่อ การส่งเสริมความตระหนักและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เป็นพนักงานบริษัท เบสท์ เพอเพอร์ แมนซ์ เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด จำนวน 61 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผลสถิติที่ใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรโดยกำหนดความแตกต่างค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.15 ขึ้นไป ผลการศึกษา มีดังนี้ พนักงานมีอายุ 26-35 ปี กว่าครึ่งหนึ่งเป็น โสด ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. ทำงานในตำแหน่งช่างสี/ช่างพ่น ช่างประกอบ ลักษณะเป็นงานประจำ ทำงานวันละ 8 ชั่วโมงในอาคารโรงงาน มีอายุการทำงานนาน 1-5 ปี มีรายได้ ระหว่าง 6,000-10,000 บาท ผู้ที่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานมีไม่ถึง 1 ใน 3 ซึ่งไม่ต้อง หยุดงานและไม่ต้องพบแพทย์ ในด้านพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่า พนักงาน มีการปฏิบัติเป็นปกติทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะการใช้เครื่องมือ-เครื่องจักรที่ถูกต้องตามประเภท ของงานที่น่าสนใจมากคือ พนักงานมีระดับการตระหนักมากในการตรวจสอบเครื่องมือ-เครื่องจักร การปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ การวางแผนการทำงานและการปรับปรุง ซ่อมแซมเครื่องมือเครื่องจักร ลักษณะของอุบัติเหตุและลักษณะการบาดเจ็บมีความสัมพันธ์กับการวางแผนก่อนการทำงาน รวมทั้งชั่วโมงการทำงานมีความสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือ-เครื่องจักรผิดประเภท เป็นที่น่าสังเกตว่าลักษณะของอุบัติเหตุที่ต้องไม่ต้องหยุดงานมีความสัมพันธ์กับการตระหนักในความปลอดภัยทุกด้าน อย่างไรก็ตามพนักงานมีข้อเสนอว่า บริษัทจะต้องมี การวางแผนการทำงานกับหัวหน้างาน พนักงานควรมีส่วนร่วมส่งเสริมความตระหนักในความปลอดภัยและควรจัดกิจกรรมการสาธิต การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน

ธรรมรักษ์ ศรีมารุต (2555) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต บริษัทสยาม เมทัล เทคโนโลยี จำกัด จังหวัดระยอง มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท สยาม เมทัล เทคโนโลยี จำกัด ในด้านบุคคล ด้านพฤติกรรมในการทำงาน ด้านเครื่องจักร และด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน 2. เพื่อศึกษาการหาแนวทางป้องกันและแก้ไขการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต บริษัท สยามเมทัล เทคโนโลยี จำกัด

ประภัสสร อักษรพันธ์ (2555) ศึกษาถึงปัจจัยคุณภาพจากการทำงานทั้งจากสภาพแวดล้อม การทำงานและสภาพการทำงาน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของพนักงาน การศึกษาเชิงพรรณนาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยคุณภาพจากการทำงานและภาวะสุขภาพ ตามความเสียงของโรงงานยางแผ่นรมควัน กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานที่ทำงานในโรงงานยางแผ่นรมควันขนาดใหญ่ที่มีกระบวนการผลิตยางแผ่นรม ควันครบทุกขั้นตอน จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 219 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1. เครื่องเก็บตัวอย่างอากาศ 2. เครื่องตรวจวัดก๊าซในบรรยากาศ 3.แบบประเมินส่วนของร่างกายทั้งหมดอย่างรวดเร็ว และ 4. แบบสัมภาษณ์ปัจจัยคุณภาพจากการทำงานและภาวะสุขภาพตามความเสียง

สุริวัลย์ ไกกล้า (2557) ได้ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัท เอสอีไอ อินเตอร์คอนเนคส์โปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 2. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจ 3. เพื่อศึกษาปัจจัยเสริมสร้างความ

ปลอดภัย 4. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อกิจกรรมความปลอดภัย และ 5. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรม ความปลอดภัย โดยทำการศึกษาจากพนักงาน จำนวน 310 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นพนักงาน APFA มีความรู้ความเข้าใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนความรู้ความเข้าใจและทัศนคติต่อกิจกรรมแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยแตกต่างกัน แต่สำหรับทัศนคติต่อกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับดี ส่วนปัจจัยเสริมสร้างความปลอดภัยโดยรวมอยู่ในระดับดี การศึกษามีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและการออกกฎข้อบังคับ มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก สุดท้ายพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเมื่อแจกแจงเป็นรายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับดี ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์โดยรวมอยู่ในระดับดี ด้านสภาพแวดล้อมโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้และด้านการจัดการโดยรวมอยู่ในระดับดี

Sharon Clarke (2006) ได้ศึกษาสภาพความปลอดภัยในโรงงานการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ถึงผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงาน ในการสื่อสารงานและทัศนคติด้านความปลอดภัยตามอุบัติเหตุและพฤติกรรมที่ไม่มีความปลอดภัย มีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อตรวจสอบถึงทัศนคติด้านความปลอดภัยของพนักงาน หัวหน้างานและผู้จัดการในอุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ในประเทศอังกฤษ และความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัยและอุบัติเหตุ ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างปัจจัยของสภาพความปลอดภัยในโรงงานประกอบไปด้วย 3 ปัจจัย คือ ความสนใจของผู้จัดการในเรื่องความปลอดภัย พนักงานตอบสนองในเรื่องความปลอดภัยและการขัดแย้งระหว่างการผลิตและความปลอดภัย ที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับการศึกษาก่อนหน้านี้ที่ ศึกษาในส่วนของโรงงานอุตสาหกรรม ทั่วไปในประเทศอังกฤษ ในขณะที่สภาพความปลอดภัยไม่ สามารถพยากรณ์อุบัติเหตุเกี่ยวข้องกับโรงงานส่วนพนักงานตอบสนองในเรื่องความปลอดภัยและการขัดแย้งระหว่างการผลิตและความปลอดภัยมีลักษณะสำคัญต่อพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย การเข้าใจสภาพแวดล้อมพื้นที่ทำงานว่ามีผลกระทบที่สำคัญจะเป็นตัวพยากรณ์ที่สำคัญถึงอุบัติเหตุและพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย แม้ว่าการสื่อสารในงานจะล้มเหลวก็จะสามารถทำนายผลของความปลอดภัยมีความแตกต่างเล็กน้อยใน เรื่องของความมั่นคงของสภาพความปลอดภัยที่ตรงกันข้ามกับระดับการบังคับบัญชา

Olszewski Kimberly (2007) ศึกษาด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของคนที่มีสุขภาพดีปี 2553 แนวทางที่เป็นระบบสำหรับพยาบาลอาชีวอนามัย มีวัตถุประสงค์ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในปี 2006 ถึง 2011 มุ่งเน้นในการลดการเกิดอุบัติเหตุในที่ทำงานการสัมผัสสารตะกั่ว โรคผิวหนังและความผิดปกติ การบาดเจ็บที่เข็มและการทำงานการสูญเสียได้ยินที่เกิดจากเสียงและการส่งเสริมโปรแกรมลดความตึงเครียดในที่ทำงานพยาบาลวิชาชีพสามารถมีบทบาทสำคัญในการลดการบาดเจ็บ การเจ็บป่วยความพิการและความตายในสถานที่ทำงานได้โดยใช้กลยุทธ์การแทรกแซงความหลากหลายของทรัพยากรที่เกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัยจากสหพันธรัฐแห่งชาติการดูแลสุขภาพพยาบาลและสิ่งแวดล้อมสามารถช่วยพยาบาลวิชาชีพในการพัฒนาและใช้โปรแกรมที่เหมาะสมกับสถานที่ทำงานของตน พยาบาลสาธารณสุขมีโอกาสที่จะพัฒนาและใช้นโยบายและโครงการในสถานที่ทำงานที่ปลอดภัยและสุขภาพดี แต่ยังคงช่วยป้องกันสุขภาพและโรคได้ดียิ่งขึ้น พยาบาลวิชาชีพ

สามารถใช้กลยุทธ์เพื่อเพิ่ม คุณภาพและอายุการใช้งานและลดความไม่เสมอภาคด้านสุขภาพในการทำงานของคนอเมริกัน

Gerson Beristain (2013) ศึกษาความปลอดภัยและด้านอาชีวอนามัยในหมู่บริษัทจึงให้ความสำคัญกับสุขภาพบุคลากรผู้รับเหมาผู้มาเยือนและบุคคลอื่นในที่ทำงานในเม็กซิโกรัฐบาลได้พัฒนาและดำเนินการโครงการด้านเทคนิคในการจัดการด้านความปลอดภัยและสุขภาพในอุตสาหกรรมแผนการรักษาความปลอดภัยขั้นพื้นฐานประกอบด้วยห้าขั้นตอน ในทางกลับกันโปรแกรมจะเกี่ยวข้องกับการบ่งชี้ถึงความเสี่ยงที่สำคัญและการส่งเสริมการดำเนินการเพื่อจัดการความเสี่ยงเหล่านั้น การคุกคามพิจารณาสภาพแวดล้อมการทำงานและโรคระบาด เพื่อควบคุมทั้งสองด้าน โรงงานของเม็กซิโกได้สร้างระบบการจัดการอาชีวอนามัยและระบบการจัดการความปลอดภัย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างระบบการจัดการความปลอดภัย และด้านอาชีวอนามัย (OHSMS) สำหรับ บริษัท ผู้ผลิตชาวเม็กซิกัน การสำรวจได้ดำเนินการกับ 14 ข้อตามมาตรฐานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย งานวิจัยนี้ถูกนำไปใช้กับบริษัท ผู้ผลิตที่ผ่านการรับรอง 32 แห่งในเม็กซิโก การวิเคราะห์สำรวจและยืนยันได้ดำเนินการและเปิดเผยองค์ประกอบ 3 ประการ ของ OHSMS: ระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัยและการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องในที่สุดรูปแบบสมการโครงสร้างถูกสร้างขึ้นเพื่อเสนอรูปแบบ OHSMS ที่ถูกต้องสำหรับบริษัทผู้ผลิตชาวเม็กซิกันในการดำเนินการและได้รับประโยชน์จากการจัดการด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่ดี

Abdul Zubar (2014) ศึกษาการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในอุตสาหกรรมการผลิต มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์อาชีวอนามัยและความปลอดภัยของอุตสาหกรรมการผลิตในภาคใต้ของอินเดียโดยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการสุขภาพการจัดการความปลอดภัยแรงจูงใจความเป็นผู้นำและการฝึกอบรมสถานสวัสดิการสถิติอุบัติเหตุนโยบายองค์กรและการบริหารการควบคุมอันตราย การตรวจสอบสถิติและการรายงาน ใช้แบบสอบถามที่พัฒนาบนระบบการจัดการสุขภาพและความปลอดภัย ข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ผลโดยใช้วิธีการฟิช และ D&S สถานะโดยรวมแสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของระบบการจัดการสุขภาพและความปลอดภัย มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการปรับปรุงเพื่อให้แน่ใจว่าสภาพการทำงานที่ดีขึ้นสำหรับพนักงาน

Leilani A. Gonzales (2016) ศึกษาระดับการตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยของการจัดการและคนงานในพื้นที่ประกอบใน บริษัท ตัดเย็บ มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงระดับของการตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยของการจัดการและคนงานในพื้นที่การประกอบใน บริษัท ตัดเย็บเสื้อผ้าบางแห่งซึ่งนำเสนอวิธีการที่เป็นระบบและเป็นระบบที่จะช่วยให้การจัดการของ บริษัท ในการตรวจสอบและวัดประสิทธิภาพความปลอดภัย คุณภาพงานของพนักงาน การจัดการความปลอดภัยเป็นกรอบการบริหารความเสี่ยงอย่างเป็นทางการเพื่อปรับปรุงความปลอดภัยดังนั้นองค์กรจะมีระบบสำหรับการระบุความเป็นอันตรายและการจัดการความเสี่ยงเป้าหมายความปลอดภัยและกระบวนการรายงานขั้นตอนการตรวจสอบการสืบสวนการดำเนินการแก้ไขและการศึกษาด้านความปลอดภัย นักวิจัยใช้วิธีการพรรณนาโดยใช้แบบสอบถามเป็นแหล่งข้อมูลหลักจากแรงงานปกติ 11 คนที่อยู่ในพื้นที่ชุมนุมซึ่งเลือกโดยมีจุดประสงค์จำนวนสเกล Likert สี่จุดค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน-อาร์ ใช้ในการรักษาข้อมูล ความผิดปกติในการจัดการความปลอดภัยของ บริษัท ได้ค้นพบแล้ว สิ่งนี้นำไปสู่การจัดการด้านความ

ปลอดภัยที่ไม่เพียงพอกภายใน บริษัท ระดับของการตระหนักรู้ถึงการจัดการความปลอดภัยควรให้ความสำคัญโดยการจัดการเพราะมันมีผลกระทบต่อการผลิตของบุคลากรและคุณภาพ / การบำรุงรักษาของการจัดการความปลอดภัยมีส่วนร่วมอย่างมากในการผลิตของบุคลากร

ตารางที่ 2.1 สรุปที่มาและแนวคิดในการวิจัย

นักวิจัย/ผู้เขียน/ผู้แต่ง	ตัวแปร / แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย					
	การตระหนักรู้	พฤติกรรมความปลอดภัย	การปฏิบัติงาน	ชั่วโมงการทำงาน	สถานที่ทำงาน	อายุการทำงาน
จารุวรรณ วิโรจน์ (2550)	✓		✓			
วันเฉลิม พลอินทร์ (2550)	✓	✓	✓		✓	✓
คูชายพีระ กาอะบากอ (2551)	✓	✓	✓		✓	
ปฐมภรณ์ ทศพล (2551)	✓	✓	✓	✓	✓	
มาหะมะ กาสอ (2552)	✓	✓			✓	
วิฑิต กมลรัตน์ (2552)	✓	✓	✓		✓	
เมธัส ไชยศิลป์ (2553)	✓	✓	✓		✓	
นววิธ จิตต์วรไกร (2554)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ธรรมรักษ์ ศรีมารุต (2555)		✓	✓		✓	✓
ประภัสสร อักษรพันธ์ (2555)		✓		✓	✓	✓
สุรีวัลย์ ใจกล้า (2557)	✓	✓	✓			
Sharon Clarke (2006)	✓	✓	✓		✓	
Olszewski Kimberly (2007)	✓	✓	✓	✓	✓	
Gerson Beristain (2013)	✓				✓	✓
Abdul Zubar (2014)	✓	✓	✓		✓	
Leilani A. Gonzales (2016)	✓		✓		✓	

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความตระหนักรู้ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานบริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านความปลอดภัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด เพื่อศึกษาพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด และเพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานบริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด โดยใช้ การเก็บข้อมูลด้วย แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการวิจัยตามและระเบียบวิจัยในด้าน การกำหนดประชากร การวิจัยการเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูล รวมทั้งสถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
- 3.2 เครื่องมือในการวิจัย
- 3.3 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่จะใช้ศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานฝ่ายผลิตและพนักงานคลังสินค้า บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด คลอง 9 ลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี (คลังสินค้า คลอง 9) จำนวนทั้งหมด 100 คน (ข้อมูลจากฝ่ายบุคคล ณ วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2560)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือใช้แบบสอบถามที่ผ่านการออกแบบและทดสอบคุณภาพของเครื่องมือแล้ว โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องความตระหนักรู้และพฤติกรรมความปลอดภัย ซึ่งพบว่าผู้วิจัยหลายคนใช้ทฤษฎีความเสี่ยงเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม

2. การสร้างแบบสอบถามของคำถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาใช้สร้างแบบสอบถาม แบ่งคำถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาและ อายุการทำงาน ข้อคำถามเป็นแบบปลายปิด (Closed Ended Question)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านความปลอดภัย คือ การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ประสบการณ์ที่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเพื่อวัดความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน 3 ระดับ มีจำนวน 11 ข้อ โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) โดยได้กำหนดเกณฑ์การวัดแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับความตระหนักรู้

ตระหนักรู้ในระดับมาก	มีระดับคะแนนเท่ากับ	3
ตระหนักรู้ในระดับปานกลาง	มีระดับคะแนนเท่ากับ	2
ตระหนักรู้ในระดับน้อย	มีระดับคะแนนเท่ากับ	1

ตอนที่ 4 ข้อคำถามเพื่อวัดพฤติกรรมด้านความปลอดภัย 5 ระดับ มีจำนวน 8 ข้อ โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) โดยได้กำหนดเกณฑ์การวัดแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

เป็นประจำ	หมายถึง	5
บ่อยครั้ง	หมายถึง	4
บางครั้ง	หมายถึง	3
นาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	2
ไม่เคย	หมายถึง	1

3.3 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation coefficient) เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลอาจได้มาจาก 2 แหล่ง คือ 1) เครื่องมือที่สร้างไว้แล้วหรือเครื่องมือมาตรฐาน และนำมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทการวิจัย 2) เครื่องมือที่นักวิจัยพัฒนาขึ้นเองและผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

3.3.1 ความตรง (Validity) ตามเกณฑ์ความสัมพันธ์ (Criterion-Related Validity) ของแบบสอบถามในแต่ละตัวแปรคือความตรงของแบบสอบถามแยกตามช่วง เพศ และกลุ่มอายุซึ่งจะวิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยใช้ สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบ ความถูกต้องเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามในแต่ละข้อ ตลอดจนภาษาที่ใช้ (Wording) ว่าตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ และนำมาแก้ไขเพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป ซึ่งพบว่าค่า IOC ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินสูงกว่า 0.5 ทุกข้อคำถาม

3.3.2 ความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามในแต่ละตัวแปรคือความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามโดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับพนักงานที่มีลักษณะใกล้เคียงกันจำนวน 30

ตัวอย่าง เพื่อนำผลคะแนนที่ได้มาวัดหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ซึ่งพบว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบถามที่ได้เท่ากับ 0.82

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพียงครั้งเดียวระหว่างช่วงเดือนมีนาคม ปี พ.ศ.2562 โดยการส่งแบบสอบถามไปยังพนักงานฝ่ายผลิตและพนักงานคลังสินค้าทั้งหมดของบริษัท เอ็ม. เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ด้วยตนเองจำนวน 100 ชุด และรอรับแบบสอบถามกลับด้วยตนเอง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับ
2. นำข้อมูลที่ได้มาบันทึกและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้
  - 2.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการประมวลผลตามหลักสถิติเชิงสำรวจ ได้แก่ แจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงานตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน (รวมทุกที่) และ อายุการทำงานกับบริษัทจนถึงปัจจุบัน (บริษัท เอ็ม. เอส. เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด)
  - 2.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านความปลอดภัยของพนักงาน คือ การเข้ารับฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน และการประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน วิเคราะห์ด้วย แจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
  - 2.3 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นการวัดระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน ใช้มาตรวัด 3 ระดับ แบ่งเป็น ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าร้อยละ (Percentage)
  - 2.4 แบบสอบถามตอนที่ 4 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย ใช้มาตรวัด 5 ระดับ แบ่งเป็น เป็นประจำ บ่อยครั้ง บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง ไม่เคยวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย (Average) และค่าร้อยละ (Percentage)
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานฝ่ายผลิตและพนักงานคลังสินค้า วิเคราะห์ข้อมูล รายข้อและโดยรวม โดยใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยพิจารณาตามเกณฑ์การแปลความหมายตามแนวคิดของ ศิริชัย พงษ์วิชัย (2558) เพื่อให้ทราบถึงระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัย พฤติกรรมและลักษณะของประชากรในงานวิจัย ผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายคุณลักษณะของประชากรและระดับของตัวแปรต่าง ๆ และทำการแปรผลค่าเฉลี่ย ดังต่อไปนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย		การแปลความหมาย
2.34-3.00	หมายถึง	ตระหนักรู้ในระดับมาก
1.67-2.33	หมายถึง	ตระหนักรู้ในระดับปานกลาง
1.00-1.66	หมายถึง	ตระหนักรู้ในระดับน้อย

เพื่อให้ทราบถึงเพื่อให้ทราบถึงระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของประชากรในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายคุณลักษณะของประชากรและระดับของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและแปรผลค่าเฉลี่ย ดังต่อไปนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย		การแปลความหมาย
4.20 - 5.00	หมายถึง	เป็นประจำ
3.40 - 4.19	หมายถึง	บ่อยครั้ง
2.60 - 3.39	หมายถึง	บางครั้ง
1.80 - 2.59	หมายถึง	นาน ๆ ครั้ง
1.00 - 1.79	หมายถึง	ไม่เคย

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีพอนามัยตามสมมุติฐานทางวิจัย ผู้วิจัยจะใช้สถิติ Pearson Correlation ทดสอบสมมุติฐานโดยอธิบายระดับความสัมพันธ์ ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์	ระดับความสัมพันธ์
0.80 - 0.99 หรือ (-0.80) - (-0.99)	มีความสัมพันธ์สูง
0.60 - 0.79 หรือ (-0.60) - (-0.79)	มีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง
0.40 - 0.59 หรือ (-0.40) - (-0.59)	มีความสัมพันธ์ปานกลาง
0.20 - 0.39 หรือ (-0.20) - (-0.39)	มีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ
0.00 - 0.19 หรือ (-0.00) - (-0.19)	มีความสัมพันธ์ต่ำ หรือไม่มี ความสัมพันธ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์

การศึกษาความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความตระหนักรู้ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านความปลอดภัยของพนักงาน เพื่อศึกษาพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน และ เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านความปลอดภัย

ตอนที่ 3 นำเสนอผลการศึกษาระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัย และอาชีวอนามัยข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 4 นำเสนอผลการศึกษาพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

4.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

จากการแจกแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน สามารถนำเสนอข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ อาทิ เพศ และอายุ เป็นต้น ด้วยสถิติเชิงพรรณนาได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequencies) ร้อยละ(Percentage), ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังตารางและคำอธิบายต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามฝ่าย

ฝ่าย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผลิตสินค้า	60	60.0
คลังสินค้า	40	40.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นพนักงานฝ่ายผลิตสินค้าจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 รองลงมาเป็นพนักงานฝ่ายคลังสินค้าจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	41	41.0
หญิง	59	59.0
อื่น ๆ	0	0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 59.0 รองลงมาเป็นเพศชายจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 และเพศทางเลือก จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	32	32.0
สมรส	55	55.0
อื่น ๆ	13	13.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.3 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมาเป็นสถานภาพโสด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 และสถานภาพอื่น ๆ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามจำนวนบุตรของพนักงาน

บุตร (จำนวน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	38	38.0
1 คน	30	30.0
2 คน	21	21.0
3 คน	11	11.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ส่วนใหญ่จำนวนบุตรของพนักงาน ไม่มีบุตร จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมาบุตร 1 คน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมาบุตร 2 คน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 และมีบุตร 3 คน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 21 ปี	12	12.0
21 - 30 ปี	40	40.0
31 - 40 ปี	46	46.0
50 ปีขึ้นไป	2	2.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.5 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุ 31 - 40 ปี จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมาอายุ 21 - 30 ปี จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาอายุต่ำกว่า 21 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 และมีอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมต้น	11	11.0
มัธยมต้น	54	54.0
มัธยมปลาย	21	21.0
ปวช.	6	6.0
อนุปริญญา/ปวส.	3	3.0
ปริญญาตรี	5	5.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.6 พบว่าพนักงานส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับมัธยมต้น จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54.0 รองลงมาเป็นระดับการศึกษามัธยมปลาย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 รองลงมาเป็นระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 รองลงมาเป็นระดับการศึกษาปวช. จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 รองลงมาเป็นระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 และระดับการศึกษอนุปริญญา/ปวส. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามประสบการณ์การทำงานตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน (รวมทุกที่)

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 2 ปี	20	20.0
3-5 ปี	49	49.0
5 ปีขึ้นไป	31	31.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.7 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงาน 3-5 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมาประสบการณ์การทำงาน 5 ปีขึ้นไป จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 และมีประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 2 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามอายุการทำงานของพนักงานใน บริษัท เอ็ม.เอส. เพรสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

อายุการทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 ปี	28	28.0
5 ปีขึ้นไป	72	72.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.8 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุการทำงาน อายุการทำงาน 5 ปีขึ้นไป จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72.0 และมีอายุการทำงาน น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 ตามลำดับ

4.2 ข้อมูลประสบการณ์ด้านความปลอดภัย

การศึกษาข้อมูลประสบการณ์ด้านความปลอดภัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านความปลอดภัยของพนักงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยสถิติเชิงพรรณนาได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequencies) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลการศึกษาสามารถแสดงรายละเอียดได้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนจำแนกตามการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

การเข้าฝึกอบรมความปลอดภัยใน การทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	94	94.0
ไม่เคย	6	6
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.9 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่เคยผ่านการฝึกอบรมความปลอดภัยในการทำงาน จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 94.0 รองลงมาไม่เคยเข้าฝึกอบรมความปลอดภัยในการทำงาน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนพนักงานจำแนกตามการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงาน

การประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน ของพนักงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	36	36.0
ไม่เคย	64	64.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.10 พบว่าพนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 64.0 และเคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36.0

4.3 ระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน

การศึกษาระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ Regression ผลการศึกษาสามารถแสดงรายละเอียดได้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11 ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน

ความตระหนักรู้	ระดับความตระหนักรู้				
	N	Mean	SD	แปล ผล	อันดับ
1. การให้ความสำคัญกับตรวจสอบอุปกรณ์ เครื่องมือ-เครื่องจักรก่อนเริ่มทำงานเพื่อ หลีกเลี่ยงความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้น	100	2.47	0.502	มาก	3
2. การใช้อุปกรณ์เครื่องมือ-เครื่องจักรที่ชำรุด เสียหายเป็น การเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิด อุบัติเหตุในการทำงาน	100	2.61	0.490	มาก	1
3. การซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องมือและ เครื่องจักรที่ชำรุดทำให้มีโอกาที่จะเกิด อุบัติเหตุในการทำงานลดลง	100	2.37	0.485	มาก	6
4. การศึกษาคู่มือการทำงานอย่างละเอียด ช่วยลดอุบัติเหตุจากการทำงาน	100	2.27	0.468	ปาน กลาง	7
5. การให้ความสำคัญกับการเข้าร่วมฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะ เพื่อให้ท่านเกิดความชำนาญในสายอาชีพและ ส่งผลให้ลดอุบัติเหตุจากการทำงาน	100	2.06	0.528	ปาน กลาง	9

ตารางที่ 4.11 ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน (ต่อ)

ความตระหนักรู้	ระดับความตระหนักรู้				
	N	Mean	SD	แปลผล	อันดับ
6. การให้ความสำคัญกับการวางแผนก่อนการทำงาน	100	2.21	0.518	ปานกลาง	8
7. การแจ้งรายงานแก่หัวหน้าให้ทราบเมื่อมีอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรชำรุดเสียหายเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุทั้งต่อตนเอง และเพื่อนร่วมงาน	100	2.04	0.585	ปานกลาง	10
8. การทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดช่วยป้องกันความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน	100	2.52	0.559	มาก	2
9. การให้ความสำคัญในการสวมอุปกรณ์การป้องกันอันตรายขณะปฏิบัติงาน	100	2.44	0.556	มาก	5
10. การใช้อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรผิดประเภทของงานส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน	100	2.45	0.500	มาก	4
ภาพรวม	-	2.09	0.194	ปานกลาง	-

จากตารางที่ 4.11 พบว่าความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานโดยรวมมีระดับความตระหนักรู้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.194 และเมื่อพิจารณารายชื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรกพบว่า การใช้อุปกรณ์เครื่องมือ-เครื่องจักรที่ชำรุดเสียหายเป็นการเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน พนักงานมีความตระหนักรู้เป็นลำดับแรกโดยมีระดับความตระหนักรู้ในระดับมาก ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.490 รองลงมาคือการทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดช่วยป้องกันความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.559 และการให้ความสำคัญกับตรวจสอบอุปกรณ์เครื่องมือ-เครื่องจักรก่อนเริ่มทำงานเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้นมีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.47 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.502 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายชื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 3 อันดับ พบว่า การแจ้งรายงานแก่หัวหน้าให้ทราบเมื่อมีอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรชำรุดเสียหายเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุทั้งต่อตนเอง และเพื่อนร่วมงาน มีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.585 ลำดับถัดไป การให้ความสำคัญกับการเข้าร่วมฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะเพื่อให้ท่านเกิดความชำนาญในสายอาชีพ และส่งผลให้ลดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.528 ลำดับท้ายสุด การให้ความสำคัญกับการวางแผนก่อนการทำงาน พนักงานมีความตระหนักรู้เป็นลำดับแรกโดยมีระดับความตระหนักรู้อยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.518 ตามลำดับ

4.4 พฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน

การศึกษาพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมด้านความปลอดภัยและอาชีพอนามัยของพนักงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการศึกษาสามารถแสดงรายละเอียดได้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.12 พฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	ระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย				
	N	mean	SD	แปลผล	อันดับ
1. การปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด	100	4.40	0.586	มาก	3
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	100	4.42	0.713	มาก	2
3. การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน	100	4.23	0.633	มาก	4
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร	100	4.13	0.861	มาก	5
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง	100	4.59	0.683	มาก	1
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน	100	2.88	1.018	ปานกลาง	8
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน	100	2.97	1.000	ปานกลาง	7
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น	100	3.20	1.015	ปานกลาง	6
ภาพรวม	-	3.88	0.349	มาก	-

จากตารางที่ 4.12 พบว่าพฤติกรรมทางด้านความปลอดภัยของพนักงานโดยรวมมีระดับพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.349 และเมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก พบว่าจัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง พนักงานมีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.683 รองลงมาคือการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.713 และการปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.586 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 3 อันดับ พบว่าการปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.018 ลำดับถัดไป การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.000 ลำดับสุดท้าย ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น พนักงานมีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.015 ตามลำดับ

4.5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

สมมติฐาน 1.1 ฝ่าย/แผนกที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยจำแนกตามฝ่าย/แผนก

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	ฝ่าย/ แผนก	N	Mean	SD	t	Sig.(2- tailed)
1. การปฏิบัติตามข้อห้ามคำ เตือนต่างๆในการทำงาน อย่างเคร่งครัด	ผลิตสินค้า	60	4.32	0.62	-1.760	0.082
	คลังสินค้า	40	4.53	0.50		
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน ความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	ผลิตสินค้า	60	4.40	0.71	-0.342	0.733
	คลังสินค้า	40	4.45	0.71		
3. การแต่งกายรัดกุมและ เหมาะสมกับงานขณะ ปฏิบัติงาน	ผลิตสินค้า	60	4.32	0.59	1.692	0.094
	คลังสินค้า	40	4.10	0.67		

ตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยจำแนกตามฝ่าย/แผนก (ต่อ)

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	ฝ่าย/ แผนก	N	Mean	SD	t	Sig.(2- tailed)
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกัน ระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุง เครื่องจักร	ผลิตสินค้า	60	4.30	0.74	2.482	0.015*
	คลังสินค้า	40	3.88	0.96		
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาด ทุกครั้งอย่างน้อยเดือน ละครั้ง	ผลิตสินค้า	60	4.65	0.68	1.077	0.284
	คลังสินค้า	40	4.50	0.67		
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการ ปฏิบัติงาน	ผลิตสินค้า	60	2.73	0.91	-1.784	0.077
	คลังสินค้า	40	3.10	1.12		
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือ เซนเซอร์ออกจากเครื่องจักร ขณะทำงาน	ผลิตสินค้า	60	2.75	0.89	-2.786	0.006*
	คลังสินค้า	40	3.30	1.06		
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาด ชันหรือลื่น	ผลิตสินค้า	60	3.50	1.06	3.866	0.000*
	คลังสินค้า	40	2.75	0.74		
พฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยภาพรวม	ผลิตสินค้า	60	3.93	0.32	1.955	0.053
	คลังสินค้า	40	3.80	0.36		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.13 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test โดยวิธี Independent Samples Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีฝ่าย/แผนกแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่าพนักงานที่อยู่ฝ่าย/แผนกแตกต่างกัน มีพฤติกรรมบางด้านแตกต่างกัน ได้แก่ การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน การไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน และจัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้งการปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน พบว่า ฝ่าย/แผนกที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.2 เพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยจำแนกตามเพศ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	เพศ	N	Mean	SD	t	Sig.(2-tailed)
1. การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือน ต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด	ชาย	41	4.45	0.50	1.971	0.052
	หญิง	59	4.31	0.62		
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	ชาย	41	4.39	0.70	-0.346	0.730
	หญิง	59	4.44	0.72		
3. การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสม กับงานขณะปฏิบัติงาน	ชาย	41	4.05	0.63	-2.444	0.016*
	หญิง	59	4.36	0.60		
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่าง ปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร	ชาย	41	3.90	0.94	-2.429	0.027*
	หญิง	59	4.29	0.76		
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาด ทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง	ชาย	41	4.51	0.77	-0.949	0.345
	หญิง	59	4.64	0.60		
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการ ปฏิบัติงาน	ชาย	41	3.10	1.11	1.802	0.075
	หญิง	59	2.73	0.92		
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน	ชาย	41	3.22	1.12	2.117	0.037*
	หญิง	59	2.80	0.86		
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชัน หรือลิ้น	ชาย	41	2.90	0.99	-2.508	0.014*
	หญิง	59	3.41	0.98		
พฤติกรรมด้านความปลอดภัย โดยภาพรวม	ชาย	41	3.80	0.35	-1.952	0.054
	หญิง	59	3.93	0.33		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ t-test โดยวิธี Independent Samples t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่าพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับ การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง และการปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน พบว่าเพศที่ต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.3 สถานภาพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับสถานภาพต่าง ๆ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		SS	df	MS	F	Sig.
1. การปฏิบัติตามข้อห้าม คำเตือนต่างๆในการทำงาน อย่างเคร่งครัด	ระหว่างกลุ่ม	0.069	2	0.035	0.099	0.906
	ภายในกลุ่ม	33.931	97	0.350		
	รวม	34.000	99			
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน ความปลอดภัยขณะ ปฏิบัติงาน	ระหว่าง กลุ่ม	3.224	2	1.612	3.317	0.040*
	ภายในกลุ่ม	47.136	97	0.486		
	รวม	50.360	99			
3. การแต่งกายรัดกุมและ เหมาะสมกับงานขณะ ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	0.091	2	0.045	0.111	0.895
	ภายในกลุ่ม	39.619	97	0.408		
	รวม	39.710	99			
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกัน ระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุง เครื่องจักร	ระหว่างกลุ่ม	0.635	2	0.318	0.424	0.656
	ภายในกลุ่ม	72.675	97	0.749		
	รวม	73.310	99			
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาด ทุกครั้งอย่างน้อยเดือน ละครั้ง	ระหว่างกลุ่ม	0.523	2	0.261	0.555	0.576
	ภายในกลุ่ม	45.667	97	0.471		
	รวม	46.190	99			
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการ ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	2.909	2	1.454	1.416	0.248
	ภายในกลุ่ม	99.651	97	1.027		
	รวม	102.560	99			
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือ เซนเซอร์ออกจากเครื่องจักร ขณะทำงาน	ระหว่างกลุ่ม	4.951	2	2.476	2.556	0.083
	ภายในกลุ่ม	93.959	97	0.969		
	รวม	98.910	99			
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือ เซนเซอร์ออกจากเครื่องจักร ขณะทำงาน	ระหว่างกลุ่ม	4.951	2	2.476	2.556	0.083
	ภายในกลุ่ม	93.959	97	0.969		
	รวม	98.910	99			

ตารางที่ 4.15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับสถานภาพต่าง ๆ (ต่อ)

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		SS	df	MS	F	Sig.
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น	ระหว่างกลุ่ม	0.426	2	0.213	0.204	0.816
	ภายในกลุ่ม	101.574	97	1.047		
	รวม	102.000	99			
พฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	0.120	2	0.060	0.485	0.617
	ภายในกลุ่ม	11.968	97	0.123		
	รวม	12.088	99			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับ การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงานแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น พบว่าสถานภาพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน จำแนกตามสถานภาพ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		โสด	สมรส	อื่น ๆ
ภาพรวม	Mean	4.38	4.55	4.00
โสด	4.38	-	-0.170 (0.274)	0.025 (0.105)
สมรส	4.55	-	-	0.545 (0.013*)
อื่น ๆ	4.00	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 ผลการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD พนักงานมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย จำแนกตามสถานภาพ พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยรวมน้อยกว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรส ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.545

สมมติฐาน 1.4 อายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับอายุต่าง ๆ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		SS	df	MS	F	Sig.
1. การปฏิบัติตามข้อห้าม คำเตือนต่าง ๆ ในการทำงาน อย่างเคร่งครัด	ระหว่างกลุ่ม	3.297	3	1.099	3.436	0.020*
	ภายในกลุ่ม	30.703	96	0.320		
	รวม	34.000	99			
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน ความปลอดภัยขณะ ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	0.430	3	0.143	0.276	0.843
	ภายในกลุ่ม	49.930	96	0.520		
	รวม	50.360	99			
3. การแต่งกายรัดกุมและ เหมาะสมกับงาน ขณะปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	1.321	3	0.440	1.101	0.353
	ภายในกลุ่ม	38.389	96	0.400		
	รวม	39.710	99			
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกัน ระหว่างปฏิบัติงาน ซ่อมบำรุงเครื่องจักร	ระหว่างกลุ่ม	4.265	3	1.422	1.977	0.123
	ภายในกลุ่ม	69.045	96	0.719		
	รวม	73.310	99			
5. จัดเก็บสิ่งของและ ทำความสะอาดทุกครั้ง อย่างน้อยเดือนละครั้ง	ระหว่างกลุ่ม	1.114	3	0.371	0.791	0.502
	ภายในกลุ่ม	45.076	96	0.470		
	รวม	46.190	99			
6. การปฏิบัติตามขั้นตอน การปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	2.926	3	0.975	0.940	0.425
	ภายในกลุ่ม	99.634	96	1.038		
	รวม	102.560	99			
7. การถอดระบบเซฟต์หรือ เซนเซอร์ออกจากเครื่องจักร ขณะทำงาน	ระหว่างกลุ่ม	0.866	3	0.289	0.283	0.838
	ภายในกลุ่ม	98.044	96	1.021		
	รวม	98.910	99			

ตารางที่ 4.17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับอายุต่าง ๆ (ต่อ)

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		SS	df	MS	F	Sig.
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น	ระหว่างกลุ่ม	7.674	3	2.558	2.603	0.056
	ภายในกลุ่ม	94.326	96	0.983		
	รวม	102.000	99			
พฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.023	3	0.341	2.960	0.036*
	ภายในกลุ่ม	11.065	96	0.115		
	รวม	12.088	99			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีอายุที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับ การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้ง อย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น พบว่าอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน จำแนกตามอายุ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		ต่ำกว่า 21 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	50 ปีขึ้นไป
ภาพรวม	Mean	4.00	3.85	3.90	3.25
ต่ำกว่า 21 ปี	4.00	-	0.146	0.095	0.750 (0.005*)
21-30 ปี	3.85	-	-	-0.051	0.603 (0.016*)
31-40 ปี	3.90	-	-	-	0.487 (0.009*)
50 ปีขึ้นไป	3.25	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 ผลการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD พนักงานมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย จำแนกตามอายุ พบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยรวมน้อยกว่าพนักงานที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.750 รองและพบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยรวมน้อยกว่าพนักงานที่อายุ 21-30 ปี โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.603 และพบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยรวมน้อยกว่าพนักงานที่มีอายุ 31-40 ปี ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.487

สมมติฐาน 1.5 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ของพฤติกรรมด้านการปฏิบัติตามข้อห้าม ค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัดของพนักงาน จำแนกตามอายุ

การปฏิบัติตามข้อห้าม		ต่ำกว่า 21 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	50 ปีขึ้นไป
ค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด	Mean				
ภาพรวม	Mean	4.00	3.85	3.90	3.25
ต่ำกว่า 21 ปี	4.00	-	0.146	0.095	0.750 (0.005*)
21-30 ปี	3.85	-	-	-0.051	0.603 (0.016*)
31-40 ปี	3.90	-	-	-	0.487 (0.009*)
50 ปีขึ้นไป	3.25	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 ผลการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD พนักงานมีพฤติกรรมด้านการปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด จำแนกตามอายุ พบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านการปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัดน้อยกว่าพนักงานที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.750 รองและพบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านการปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัดน้อยกว่าพนักงานที่อายุ 21-30 ปี โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.603 และพบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านการปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัดน้อยกว่าพนักงานที่มีอายุ 31-40 ปี ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.487

สมมติฐาน 1.6 ประสิทธิภาพการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับประสิทธิภาพการทำงานต่าง ๆ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		SS	df	MS	F	Sig.
1. การปฏิบัติตามข้อห้าม คำเตือนต่างๆในการ ทำงานอย่างเคร่งครัด	ระหว่างกลุ่ม	0.683	2	0.341	0.99	0.374
	ภายในกลุ่ม	33.317	97	0.343	4	
	รวม	34.000	99			
2. การสวมใส่อุปกรณ์ ป้องกันความปลอดภัย ขณะปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	0.636	2	0.318	0.62	0.540
	ภายในกลุ่ม	49.724	97	0.513	0	
	รวม	50.360	99			
3. การแต่งกายรัดกุมและ เหมาะสมกับงาน ขณะปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	0.618	2	0.309	0.76	0.467
	ภายในกลุ่ม	39.092	97	0.403	7	
	รวม	39.710	99			
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกัน ระหว่างปฏิบัติงาน ซ่อมบำรุงเครื่องจักร	ระหว่างกลุ่ม	1.183	2	0.592	0.79	0.454
	ภายในกลุ่ม	72.127	97	0.744	6	
	รวม	73.310	99			
5. จัดเก็บสิ่งของและ ทำความสะอาดทุกครั้ง อย่างน้อยเดือนละครั้ง	ระหว่างกลุ่ม	0.411	2	0.205	0.43	0.649
	ภายในกลุ่ม	45.779	97	0.472	5	
	รวม	46.190	99			
6. การปฏิบัติตาม ขั้นตอนการปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	1.520	2	0.760	0.73	0.485
	ภายในกลุ่ม	101.040	97	1.042	0	
	รวม	102.560	99			
7. การถอดระบบเซฟตี้ หรือเซนเซอร์ออกจาก เครื่องจักรขณะทำงาน	ระหว่างกลุ่ม	5.782	2	2.891	3.01	0.054
	ภายในกลุ่ม	93.128	97	0.960	1	
	รวม	98.910	99			

ตารางที่ 4.20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับประสบการณ์การทำงานต่าง ๆ (ต่อ)

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย		SS	df	MS	F	Sig.
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ ขรุขระลาดชันหรือลื่น	ระหว่างกลุ่ม	0.002	2	0.001	0.00	0.999
	ภายในกลุ่ม	101.998	97	1.052	1	
	รวม	102.000	99			
พฤติกรรม ด้านความปลอดภัย โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	0.322	2	0.161	1.32	0.270
	ภายในกลุ่ม	11.766	97	0.121	7	
	รวม	12.088	99			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.7 อายุการทำงานที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับอายุการทำงานต่าง ๆ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	อายุการทำงาน	N	Mean	SD	t	Sig.(2-tailed).
1. การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด	น้อยกว่า 5 ปี	28	4.29	0.659	-1.219	0.226
	5 ปีขึ้นไป	72	4.44	0.554		
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	น้อยกว่า 5 ปี	28	4.43	0.690	0.075	0.941
	5 ปีขึ้นไป	72	4.42	0.727		
3. การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน	น้อยกว่า 5 ปี	28	4.32	0.612	0.899	0.371
	5 ปีขึ้นไป	72	4.19	0.642		
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร	น้อยกว่า 5 ปี	28	4.21	0.686	0.609	0.544
	5 ปีขึ้นไป	72	4.10	0.922		
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง	น้อยกว่า 5 ปี	28	4.61	0.685	0.156	0.877
	5 ปีขึ้นไป	72	4.58	0.687		
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน	น้อยกว่า 5 ปี	28	2.61	0.994	-1.687	0.095
	5 ปีขึ้นไป	72	2.99	1.014		
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน	น้อยกว่า 5 ปี	28	3.18	1.056	1.306	0.195
	5 ปีขึ้นไป	72	2.89	0.972		
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น	น้อยกว่า 5 ปี	28	3.07	1.245	-0.788	0.432
	5 ปีขึ้นไป	72	3.25	0.915		

ตารางที่ 4.21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับอายุการทำงานต่าง ๆ (ต่อ)

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	อายุการทำงาน	N	Mean	SD	t	Sig.(2-tailed).
พฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม	น้อยกว่า 5 ปี	28	3.93	0.367	0.981	0.329
	5 ปีขึ้นไป	72	3.86	0.342		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ t-test โดยวิธี Independent Samples t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีอายุการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่าพนักงานที่อายุการทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐานที่ 2 ความตระหนักรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

ความตระหนักรู้	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย
ความตระหนักรู้	0.308**
Sig.(2-tailed)	0.002

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดช่วยป้องกันความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 4.23 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

	ความตระหนักรู้	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย
ความตระหนักรู้	1	0.435**
Sig.(2-tailed)		0.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการใช้อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรผิดประเภทของงานส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.24 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

	ความตระหนักรู้	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย
ความตระหนักรู้	1	0.221*
Sig.(2-tailed)		0.027

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการแจ้งรายงานแก่หัวหน้าให้ทราบเมื่อมีอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรชำรุดเสียหายเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุทั้งต่อตนเอง และเพื่อนร่วมงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.027 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 4.25 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

	ความตระหนักรู้	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย
ความตระหนักรู้	1	0.219*
Sig.(2-tailed)		0.029

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการให้ความสำคัญในการสวมอุปกรณ์การป้องกันอันตรายขณะปฏิบัติงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.029 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 4.26 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

	ความตระหนักรู้	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย
ความตระหนักรู้	1	- 0.200*
Sig.(2-tailed)		0.046

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการใช้อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรผิดประเภทของงานส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.046 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 4.27 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

	ความตระหนักรู้	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย
ความตระหนักรู้	1	0.258**
Sig.(2-tailed)		0.010

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยภาพรวมการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย มีค่า Sig เท่ากับ 0.010 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

สมมติฐานที่ 3 ประสบการณ์ความปลอดภัยที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

สมมติฐาน 3.1 การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานต่าง ๆ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย	N	Mean	SD	t	Sig.(2-tailed)
1. การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด	ไม่เคย	6	4.50	0.54	0.429	0.669
	เคย	94	4.39	0.59		
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	ไม่เคย	6	4.83	0.40	1.473	0.144
	เคย	94	4.39	0.72		
3. การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน	ไม่เคย	6	4.50	0.54	1.078	0.284
	เคย	94	4.21	0.63		
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร	ไม่เคย	6	4.33	1.03	0.595	0.553
	เคย	94	4.12	0.85		
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง	ไม่เคย	6	4.67	0.51	0.282	0.778
	เคย	94	4.59	0.69		
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน	ไม่เคย	6	2.83	0.98	-0.115	0.908
	เคย	94	2.88	1.02		
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน	ไม่เคย	6	2.33	0.51	-1.622	0.108
	เคย	94	3.01	1.01		

ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานต่าง ๆ (ต่อ)

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย				t	Sig.(2-tailed)
	ไม่เคย	เคย	N	Mean		
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น	ไม่เคย	เคย	6	3.67	1.164	0.247
	ไม่เคย	เคย	94	3.17		
พฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม	ไม่เคย	เคย	6	4.00	0.848	0.398
	ไม่เคย	เคย	94	3.87		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ t-test โดยวิธี Independent Samples t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน การปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงานการแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักรจัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 3.2 การประสบบุบตึงเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในระดับการประสบอุบัติเหตุจากทำงานต่าง ๆ

พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	การประสบอุบัติเหตุจากทำงาน		N	Mean	SD	t	Sig. (2-tail)
	ไม่เคย	เคย					
1. การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด	ไม่เคย	เคย	64	4.39	0.55	0.212	0.832
			36	4.42	0.64		
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	ไม่เคย	เคย	64	4.44	0.66	-0.326	0.745
			36	4.39	0.80		
3. การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน	ไม่เคย	เคย	64	4.22	0.62	0.236	0.814
			36	4.25	0.64		
4. การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร	ไม่เคย	เคย	64	4.16	0.80	-0.405	0.686
			36	4.08	0.96		
5. จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง	ไม่เคย	เคย	64	4.69	0.50	-1.929	0.057
			36	4.42	0.90		
6. การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน	ไม่เคย	เคย	64	2.81	1.00	0.883	0.379
			36	3.00	1.04		
7. การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน	ไม่เคย	เคย	64	3.19	1.02	-3.018	0.003*
			36	2.58	0.84		
8. ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น	ไม่เคย	เคย	64	3.13	0.98	0.985	0.327
			36	3.33	1.06		
พฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม	ไม่เคย	เคย	64	3.92	0.31	-1.589	0.115
			36	3.80	0.40		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.29 ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ t-test โดยวิธี Independent Samples t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงานที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น พบว่า การประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ตารางที่ 4.30 สรุปสมมติฐาน

สมมติฐาน	การทดสอบ			Pearson Correlation		แปลผล
	t	F	Sig	r	Sig (2-tail)	
ฝ่าย/แผนก	2.482	-	0.015*	-	-	แตกต่างกัน
ฝ่าย/แผนก	-2.786	-	0.006*	-	-	แตกต่างกัน
ฝ่าย/แผนก	3.866	-	0.000*	-	-	แตกต่างกัน
เพศ	-2.444	-	0.016*	-	-	แตกต่างกัน
เพศ	-2.429	-	0.027*	-	-	แตกต่างกัน
เพศ	2.117	-	0.037*	-	-	แตกต่างกัน
เพศ	-2.508	-	0.014*	-	-	แตกต่างกัน
สถานภาพ	-	3.317	0.040*	-	-	แตกต่างกัน
อายุ	-	3.436	0.020*	-	-	แตกต่างกัน
อายุ	-	2.960	0.036*	-	-	แตกต่างกัน
ระดับการศึกษา	-	-	-	-	-	ไม่แตกต่างกัน
ประสบการณ์การทำงาน	-	-	-	-	-	ไม่แตกต่างกัน
อายุการทำงาน	-	-	-	-	-	ไม่แตกต่างกัน
ความตระหนักรู้ 1	-	-	-	0.308*	0.002	มีความสัมพันธ์กันแต่ค่อนข้างต่ำ
ความตระหนักรู้ 2	-	-	-	0.435*	0.000	มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง
ความตระหนักรู้ 3	-	-	-	0.221*	0.027	มีความสัมพันธ์กันแต่ค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 4.30 สรุปสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	การทดสอบ			Pearson Correlation		แปลผล
	t	F	Sig	r	Sig (2-tail)	
ความตระหนักรู้ 4	-	-	-	0.219*	0.029	มีความสัมพันธ์กัน แต่ค่อนข้างต่ำ
ความตระหนักรู้ 5	-	-	-	-0.200*	0.046	มีความสัมพันธ์กัน แต่ค่อนข้างต่ำ
ความตระหนักรู้ 6	-	-	-	0.258* *	0.010	มีความสัมพันธ์กัน แต่ค่อนข้างต่ำ
การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย	-	-	-	-	-	ไม่แตกต่างกัน
การประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน	-	-	-	-	-	ไม่แตกต่างกัน

จากตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ว่า ฝ่าย/แผนก เพศ สถานภาพ และอายุ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน และในส่วนระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อายุการทำงาน การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน และการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่ไม่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน และในส่วนความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลางและค่อนข้างต่ำ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การค้นคว้าอิสระครั้งนี้มุ่งวิจัยในเรื่องของความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัย และอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส. เพรสท์ อินเตอร์ไพร์ส จำกัด เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 100 คน ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์พบว่าส่วนใหญ่เป็นฝ่ายผลิตสินค้าจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 มีเพศหญิงจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 มีสถานภาพสมรสจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 มีพนักงานที่ไม่มีบุตรจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 มีอายุ 31 - 40 ปี 46 คน คิดเป็นร้อยละ 46 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54.0 มีประสบการณ์การทำงาน 3 - 5 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 มีอายุการทำงาน 5 ปีขึ้นไป จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72.0

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการปฏิบัติงานของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์พบว่าส่วนใหญ่ผ่านการเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน เคย จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 94.0 การประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน ไม่เคย จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 64.0

ตอนที่ 3 สรุปผลระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงสำรวจ (Survey statistics) ใช้ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากการวิเคราะห์พบว่าความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน โดยรวมมีระดับความตระหนักรู้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.09 เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก พบว่าการใช้อุปกรณ์เครื่องมือ-เครื่องจักรที่ชำรุดเสียหายเป็น การเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน พนักงานมีความตระหนักรู้เป็นลำดับแรกโดยมีระดับความตระหนักรู้ในระดับมาก ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.490 รองลงมาคือการทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดช่วยป้องกันความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.559 และการให้ความสำคัญกับตรวจสอบอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องจักรก่อนเริ่มทำงานเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้นมีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.47 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.502 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 3 อันดับ พบว่า การแจ้งรายงานแก่หัวหน้าให้ทราบเมื่อมีอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรชำรุดเสียหายเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุทั้งต่อตนเอง และเพื่อนร่วมงาน มีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.585 ลำดับถัดไป การให้ความสำคัญกับการเข้าร่วมฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะเพื่อให้ท่านเกิดความชำนาญในสายอาชีพ และส่งผลให้ลดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความตระหนักรู้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.528 ลำดับท้ายสุด การให้ความสำคัญกับการวางแผนก่อนการทำงาน พนักงานมีความตระหนักรู้เป็นลำดับแรกโดยมีระดับความตระหนักรู้อยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.518 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 สรุปผลระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงสำรวจ (Survey Statistics) ใช้ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากการวิเคราะห์พบว่าความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานโดยรวมมีระดับความตระหนักรู้ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.88 เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก พบว่า จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง พนักงานมีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.683 รองลงมาคือการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.713 และการปฏิบัติตามข้อห้ามค่าเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.586 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 3 อันดับ พบว่า การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.018 ลำดับถัดไป การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.000 ลำดับสุดท้าย ไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น พนักงานมีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.015 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

สมมติฐาน 1.1 ฝ่าย/แผนกที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ T-Test โดยวิธี Independent Samples T-Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีฝ่าย/แผนกแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่าพนักงานที่อยู่ฝ่าย/แผนกแตกต่างกัน มีพฤติกรรมบางด้านแตกต่างกัน ได้แก่ การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน การไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้นที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตาม

ข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน และจัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน พบว่า ฝ่าย/แผนกที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.2 เพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ T-Test โดยวิธี Independent Samples T-Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่าโดยภาพรวมพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่าพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับการแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง และการปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน พบว่าเพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.3 สถานภาพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยแตกต่างกัน การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น พบว่าสถานภาพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

นอกจากนี้เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน โดยจำแนกตามระดับสถานภาพเป็นรายคู่ โดยต้องทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับสถานภาพคู่ใดให้ความสำคัญกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยแตกต่างกัน พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพอื่น ๆ มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยน้อยกว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรส ซึ่งมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.545

สมมติฐาน 1.4 อายุที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีอายุที่

แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับ การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้ง อย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น พบว่าอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

นอกจากนี้เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน โดยจำแนกตามระดับอายุเป็นรายคู่ โดยต้องทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับอายุคู่ใดให้ความสำคัญกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยแตกต่างกัน พบว่า พนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยน้อยกว่าพนักงานที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี ซึ่งมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.750 รองลงมาพบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยน้อยกว่าพนักงานที่อายุ 21-30 ปี ซึ่งมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.603 และพบว่าพนักงานที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย น้อยกว่าพนักงานที่มีอายุ 31-40 ปี ซึ่งมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.487

สมมติฐาน 1.5 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น แสดงว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.6 ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซ็นเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 1.7 อายุการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีอายุการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่าพนักงานที่อายุการทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน การถอดระบบเซฟตี้หรือเซ็นเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐานที่ 2 ความตระหนักรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดช่วยป้องกันความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการใช้อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรผิดประเภทของงานส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่า น้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการแจ้งรายงานแก่หัวหน้าให้ทราบเมื่อมีอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรชำรุดเสียหายเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุทั้งต่อตนเอง และเพื่อนร่วมงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.027 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการให้ความสำคัญในการสวมอุปกรณ์การป้องกันอันตรายขณะปฏิบัติงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.029 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าการใช้อุปกรณ์เครื่องมือ และเครื่องจักรผิดประเภทของงานส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน มีค่า Sig เท่ากับ 0.046 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โดยภาพรวมการวิเคราะห์สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย มีค่า Sig เท่ากับ 0.010 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าความตระหนักรู้กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ

สมมติฐานที่ 3 ประสบการณ์ความปลอดภัยที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 3.1 การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงานการแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักรจัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงานการถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สมมติฐาน 3.2 การประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธี One Way Anova ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า โดยภาพรวมพนักงานที่มีการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายด้านพบว่า พนักงานที่มีการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยแตกต่างกัน

การถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 อย่างไรก็ตาม การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน การปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่าง ๆ ในการทำงานอย่างเคร่งครัด การแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน การใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง การปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน และไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลื่น พบว่าการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

จากการค้นคว้าในเรื่องความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด โดยวิจัยจากพนักงานฝ่ายผลิตสินค้าและพนักงานคลังสินค้า เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 100 คน ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่น่าสนใจหลายประการ ดังต่อไปนี้

5.2.1 จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ ได้แก่ ฝ่าย/แผนก เพศ สถานภาพ อายุ จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่แตกต่างกัน และในส่วนระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อายุการทำงาน จะมีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวณีย์ เผ่าเมือง (2554) ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท ซีทีเอส อิเล็กทรอนิกส์ คอร์เปอร์เรชั่น (ประเทศไทย) พบว่า เพศ สถานภาพ อายุที่แตกต่างกัน ทำให้มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่แตกต่างกัน

5.2.2 จากผลการวิจัยพบว่า ความตระหนักรู้ของพนักงานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.240 และมีค่า Sig เท่ากับ 0.016 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แต่ค่อนข้างต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นคร สะสม (2551) ศึกษาพฤติกรรมมนุษย์และความปลอดภัยในการทำงาน กรณีศึกษา บริษัท แมทเทล กรุงเทพ จำกัด พบว่า ทักษะการป้องกันอันตรายจากการทำงานกับพฤติกรรมปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงานมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทักษะการป้องกันอันตรายจากการทำงานกับพฤติกรรมปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงาน เท่ากับ 0.350 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งอาจจะเกิดจากจำนวนของพนักงานที่ไม่เท่ากัน

5.2.3 จากผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์ความปลอดภัยกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย ได้แก่ การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานและการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งกับงานวิจัยของ นววิธ จิตต์วรไกร (2554) ศึกษาความตระหนักรู้ด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัท เบสท์ เพอฟอร์แมนซ์ เอ็นจิเนียริง จำกัด พบว่า การเข้าฝึกอบรมเกี่ยวกับความ

ปลอดภัยที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่ไม่แตกต่างกันและ ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่ไม่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ 0.05

5.3 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.3.1 สิ่งที่ค้นพบคือ อายุ มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย ผู้วิจัยจึงเสนอให้ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เช่น ฝ่าย Safety และ หัวหน้างาน ควรให้การดูแลเอาใจใส่ให้ความรู้กับพนักงานที่มีอายุน้อย หรือ กลุ่มวัยรุ่น ให้มากขึ้น เช่น การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย สอนการปฏิบัติงานและวิธีการทำงานที่ถูกต้อง เป็นต้น

5.3.2 ควรคู่มือการทำงานหรือเอกสารให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงานที่สามารถอ่านแล้วเข้าใจง่าย เพราะพนักงานไม่สามารถมานั่งอ่านได้ จึงอยากให้หัวหน้างานนำคู่มือที่ได้มา ทำการตีตราวิธีการใช้งานไว้ที่เครื่องจักรแทน จะทำให้พนักงานเข้าใจได้ง่ายมากกว่าเดิม

5.3.3 พนักงานในระดับหัวหน้างานควรมีการแนะนำเอาใจใส่ต่อพฤติกรรมการทำงานของกลุ่มน้องโดยเฉพาะพนักงานใหม่ เช่น ควรแนะนำวิธีการปฏิบัติงานที่ถูกต้อง การแต่งกายที่ถูกระเบียบ

5.3.4 พนักงานที่มีอายุงานน้อยกว่า 4 เดือนคืออยู่ในช่วงทดลองงานไม่ควรปล่อยให้ไปปฏิบัติงานในตำแหน่งงานที่จะต้องมีการใช้ความชำนาญในการทำงานหรือตำแหน่งที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุเนื่องจากเป็นพนักงานใหม่ยังไม่มีประสบการณ์ ควรฝึกอบรมและมีการทดสอบจนกว่าจะแน่ใจว่าสามารถปฏิบัติในตำแหน่งเหล่านั้นได้แล้ว

5.3.5 ควรเรียกพนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 4 เดือน ถึง 1 ปี มาทำการทดสอบความรู้และขั้นตอนการทำงาน เช่น 2 เดือน ต่อครั้งเพื่อจะได้ทราบว่าหลังจากการผ่านการทดสอบงานในระยะเวลา 4 เดือน แล้วพนักงานยังมีความรู้ความเข้าใจและมีพฤติกรรมในปฏิบัติเหมือนเดิมหรือไม่เนื่องจากในช่วงทดลองงานพนักงานจะมีความระมัดระวังอันตรายเนื่องจากอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่และปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามกฎระเบียบของบริษัทมากกว่าเพื่อให้ผ่านการทดลองงานแล้วได้รับการบรรจุเป็นพนักงานประจำ

5.3.6 พนักงานเป็นผู้รับผลกระทบโดยตรงจากอุบัติเหตุ ดังนั้นการปฏิบัติงานเพื่อความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง บริษัทจึงจำเป็นต้องจัดให้มีการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยให้กับพนักงาน อย่างต่อเนื่องและทั่วถึง โดยการสร้างความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจให้กับพนักงาน ในขณะที่ปฏิบัติงาน ไม่ทำงานลัดขั้นตอน หรือทำงานให้เสร็จอย่างรวดเร็ว ส่วนใหญ่ในด้านการใช้อุปกรณ์เครื่องมือ หรือ เครื่องจักร ควรมีการสร้างลักษณะนิสัยในการตรวจเช็ค เครื่องมือ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ก่อนใช้งาน และทำการแจ้งผู้เกี่ยวข้องทันทีเมื่อพบสิ่งผิดปกติในการทำงานซึ่งอาจเกิดอันตรายขึ้นได้

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานของพนักงานด้านต่างๆในเชิงลึก โดยนำตัวแปรอื่นที่นอกเหนือจากการวิจัยในครั้งนี้มาทำการศึกษาเพิ่มเติม เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการนำไปพัฒนาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป
2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในโรงงาน หรือเปรียบเทียบกับบริษัทที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานระดับสูง
3. ควรทำการศึกษาความต้องการและความพึงพอใจของพนักงานที่มีต่อระบบความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน เช่น การฝึกอบรมประจำปี การนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการทำงาน และการควบคุมการทำงานที่ได้มาตรฐาน

บรรณานุกรม

- กิตติภูมิ มีประดิษฐ์. (2553). **ความตระหนักในคุณค่าของการจัดการและการตลาดในโลกยุคใหม่.** (การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศรีปทุม).
- กุลวดี สุดหล้า อ่างถึงใน ดวงฤดี กิตติจารุดุลย์. (2557). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและความตระหนักด้านการบริหารจัดการความเสี่ยง กรณีศึกษา: บริษัทนำเข้าส่งออกแห่งหนึ่ง.** (การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยเนชั่น).
- ขวัญหทัย ยิ้มละมัยและรัตนวดี ทองบัวบาน. (2556). **อาชีพอนามัยเบื้องต้น.** พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยพิษณุโลก.
- คูชายพีระ กาอะบากอ. (2551). **การจัดการอาชีพอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานของแรงงานบริษัทก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร.** (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- จารุวรรณ วิโรจน์. (2550). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างาน.** (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยขอนแก่น).
- ชนกานต์ สกุลแถว. (2559). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการใช้ห้องปฏิบัติการเคมีของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี.** (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ชนิตา รุ่งเรือง. (2556). **ความตระหนักเกี่ยวกับการรับบริการด้านสุขภาพจิตของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.** (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- ณัฐพงศ์ ปานศิริ. (2558). **การศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในโรงงานอุตสาหกรรม เขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี.** (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- นคร สะสม. (2551). **พฤติกรรมมนุษย์และความปลอดภัยในการทำงาน กรณีศึกษา บริษัท แมทเทลกรุงเทพ จำกัด** (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตบริหารศาสตร์).
- เนสินี ไชยเอื้อ. (2557). **หลักการบริหารงานอาชีพอนามัย ความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน.ภาควิชาเวชศาสตร์ชุมชน และ สำนักงานอาชีพอนามัยและความปลอดภัย.** (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยขอนแก่น).
- นววิธ จิตต์วรไกร. (2554). **ความตระหนักด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัท เบสท์ เพอฟอร์มแมนซ์ เอ็นจิเนียริง จำกัด.** (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ธิดาพร ราชวัตร. (2559). **อิทธิพลของความตระหนักรู้ ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ และการรับรู้ถึงคุณภาพ การใช้งานที่ส่งผล ความตั้งใจซื้อ พื้ศกเกิดวាយพ่าย ของพนักงานในระดับปฏิบัติการในอาคารบางนาทาวเวอร์ จังหวัดสมุทรปราการ.** (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยกรุงเทพ).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ธวัช เหลืองวสุธา. (2557). ศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงาน
กรณีศึกษา บริษัท คอทโก้ เมททอลเวอร์คส์ จำกัด จังหวัดระยอง. (ค้นคว้าอิสระปริญญา
มหาบัณฑิต,สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- ธีรวิโรจน์ เทศกะทีก. (2551). อาชีวอนามัยและความปลอดภัย (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร:
ไอ.เอส.พรินต์ติ้งเฮาส์.
- ธรรมรักษ์ ศรีมารุต. (2555). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยใน การปฏิบัติงานของ
พนักงานระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต บริษัทสยาม เมทัล เทคโนโลยี จำกัด จังหวัดระยอง.
(ค้นคว้า อิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา).
- เบญจวรรณ ก้องเจริญ. (2557). ปัจจัยที่สำคัญของการเกิดการประสออันตรายจากการประกอบ
อาชีพ. สืบค้นจาก <http://jorpo-safety.blogspot.com/2014/08/1.html>
- ปฐมภรณ์ ทศพล. (2551). การพัฒนาพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานช่างซ่อมบำรุงโดยใช้
หลักการ Behavior Based Safety ในโรงงานผลิตปูนปลาสเตอร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
- ปราโมช เขียวชาญ และบงกช กิตติสมพันธ์. 2552. อาชีวอนามัยและความปลอดภัย (พิมพ์ครั้งที่ 8).
นนทบุรี:มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปารวีร์ บุชบาศรี. (2555). ความตระหนักรู้และทัศนคติของผู้บริหารและพนักงานต่อการ
ประชาสัมพันธ์ ภายในของบริษัทจัดการและพัฒนาทรัพยากรน้ำภาคตะวันออก จำกัด
(มหาชน). (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย).
- ประภัสสร อักษรพันธ์. (2555). ปัจจัยคุณภาพจากการทำงานและภาวะสุขภาพ ตามความ
เสี่ยงของคนงานโรงงานยางแผ่นรมควัน. (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต
,มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ปางก์เพ็ญ เหลืองเอกหิน. (2559). อาชีวอนามัยและความปลอดภัย. วิชาอาชีวอนามัย:มหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครปฐม.
- พงษ์ชัย เฉลิมกลิ่น. (2551). ความตระหนักของพนักงานนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ ซิตี้ ต่อลักษณะ
ปัญหาสิ่งแวดล้อม. (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต,สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- พรรณทิพา สำนวนดี. (2554). การศึกษาความตระหนักรู้ต่อการใช้ อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และ
ความปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองน้ำขุ่นที่เรียนบทเรียน
คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่อง ทักษะการใช้ อินเทอร์เน็ต. (ค้นคว้าอิสระปริญญา
มหาบัณฑิต,บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- มาหะมะ กาสอ. (2552). เพื่อศึกษาความชุกของพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพในลูกจ้างที่ทำงานใน
โรงงานขนาดกลางของจังหวัดสงขลา. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
,มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).

บรรณานุกรม (ต่อ)

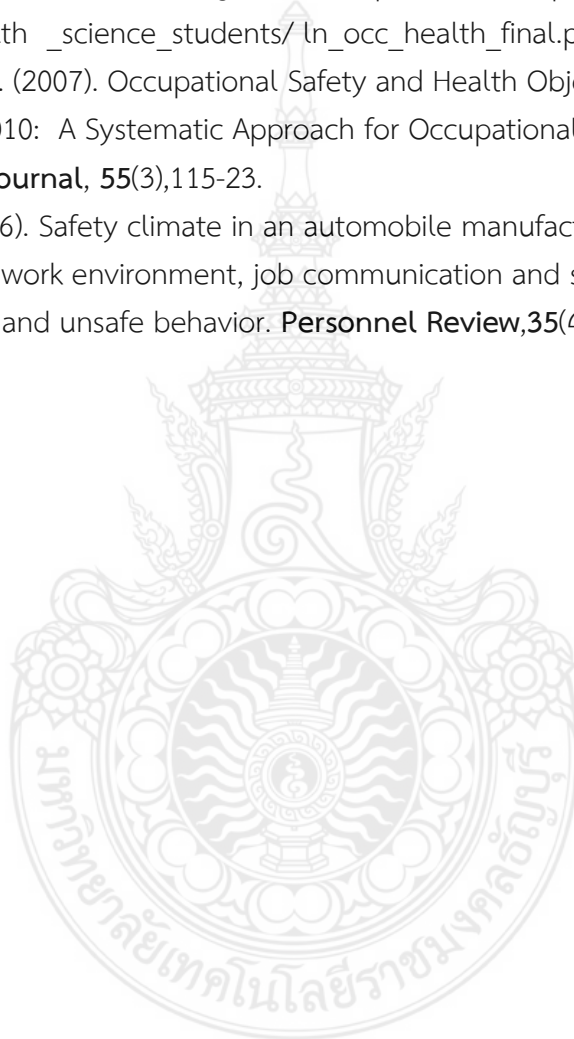
- เมธัส ไชยศิลป์. (2553). การศึกษาทัศนคติต่อกิจกรรมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย (Behavior Based Safety) ที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวัง กรณีศึกษา กลุ่มบริษัท ปตท. เคมิคอล จำกัด (มหาชน). (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- รัตนารักษ์ เพ็ชรประพันธ์. (2550). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานฝ่ายโรงงานในบริษัท ยูนิซัน จำกัด. (ค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- รุ่งทิพย์ กาวารี. (2561). ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานและบทบาทหน้าที่ของหัวหน้างาน. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับหัวหน้างาน. (ค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยแม่โจ้).
- วันเฉลิม พลอินทร์. (2550). การสนับสนุนเรื่องความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานของ องค์การพฤติกรรมความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงาน บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย หุ่นยนต์ จำกัด. (ค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ).
- วิจิต กมลรัตน์. (2552). พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานฝ่ายปฏิบัติการของบริษัท อติธยา เบอร์ลา เคมีคัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีซี). (ค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- สุดาว เลิศวิสุทธิไพบูลย์. (2557). ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย และสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมหน่วยที่ 1-7 (พิมพ์ครั้งที่ 4). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุธาทิพย์ รองสวัสดิ์. (2554). ปัจจัยการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงาน ที่มีผลต่อพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ ประจำปีการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จ.เชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- สุพัชรา ถนอมวงศ์. (2551). ความตระหนักรู้ต่อการจัดการขยะของผู้อยู่อาศัยบริเวณริมคลองรังสิต ประยูรศักดิ์: ศึกษากรณี ตำบลบึงยี่โถ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- สำนักงานกองทุนเงินทดแทน. (2560). สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามความรุนแรงและสิ่งที่ทำให้ประสบอันตราย ปี 2559. สืบค้นจาก <http://www.sso.go.th/wpr/category.jsp?lang=th&cat=938>.
- โสภณ เสือพันธ์ และคณะ. 2554. ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เอ็มพันธ์ สมพงษ์ ใหญ่วงศ์. (2550). ความตระหนักของประชาชนในการอนุรักษ์แม่น้ำแม่ยวม: ศึกษากรณี ตำบลศรีถ้อย อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- สุรวิทย์ ใจกล้า. (2557). พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน บริษัท เอสอีไอ อินเทอร์เน็ตประเทศไทย จำกัด. (ค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุเวช พิมน้ำเย็น. (2553). **ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัย**. เอกสารประกอบการบรรยาย. วิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย: วิทยาลัยเชียงราย.
- เสาวณีย์ เผ่าเมือง.(2554). **พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท ซีทีเอส อิเล็กทรอนิกส์ คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย)**. (ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- ศิริขวัญ ศรีสมศักดิ์.(2557). **ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อด้านสุขภาพกับพฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการทำงานของพนักงานโรงงานผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ จังหวัดระยอง**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- ศิริชัย ดิษฐกุล. (2559). **กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อม**. สืบค้นจาก <http://cste.sut.ac.th/csteshe/wp-content/lews/Law06.pdf>.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2558.**การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วีระชน ขาวผอง. (2551).**ความรู้ การมีส่วนร่วม และความตระหนักต่อระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมของพนักงานในองค์กรที่ได้รับการรับรองมาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14001):ศึกษากรณี บริษัทจันทบุรีซีฟู้ดส์ จำกัด และบริษัทจันทบุรีโฟรเซนฟู้ด จำกัด**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต,สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- เอกลักษณ์ ธนเจริญพิศาล. (2554). **ความตระหนักและการยอมรับการนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14001) มาใช้ในองค์การภาครัฐ: ศึกษากรณีสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต,สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- อุดมชัย บรรจงเก็บ. (2557). **ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน**. ลพบุรี. วิทยาลัยเทคโนโลยีชัยบาดาล
- อุดมวิทย์ กาญจนวงศ์. (2551). **ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (พิมพ์ครั้งที่ 3)**.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ สกายบุ๊กส์.
- อาธิมา แสงเมือง. (2557). **การนำนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานของบริษัท สยามโตโยต้า อุตสาหกรรม จำกัด**. (ค้นคว้าอิสระปริญญาามหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยบูรพา).
- Abdul Zubar. (2014). Occupational Health and Safety Management in Manufacturing Industries. *Journal of scientific and industrial research*, 73(6), 381-386.
- Gerson Beristain. (2013). Occupational Health and Safety Management System for Air Condition Manufacturers. *Proceedings of the 5th International Conference on Applied Human Factors and Ergonomics AHFE 2014*. (pp.1505-1511). Mexico, Universidad Popular Autonoma del Estado de Puebla (UPAEP).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Leilani A. Gonzales. (2016). Level of Safety Awareness of the Management and the Workers at the Assembly Area in a Sewing Company. **Journal of Industrial and Manufacturing Systems Engineering**, 1(1), 9-15.
- Mengesha Admassu. (2006). **Occupational Health and Safety**. Retrieved form http://www.cartercenter.org/resources/pdfs/health/ephti/library/lecture_notes/env_health_science_students/ln_occ_health_final.pdf.
- Olszewski Kimberly. (2007). Occupational Safety and Health Objectives of Healthy People 2010: A Systematic Approach for Occupational Health Nurses-Part II. **AAOHN Journal**, 55(3),115-23.
- Sharon Clarke. (2006). Safety climate in an automobile manufacturing plant: The effects of work environment, job communication and safety attitudes on accidents and unsafe behavior. **Personnel Review**,35(4),443-430.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม
เรื่อง ความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน
บริษัท เอ็ม.เอส.เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

1. ฝ่าย/แผนก
 1. ฝ่ายผลิตสินค้า   2. ฝ่ายคลังสินค้า
2. เพศ
 1. ชาย   2. หญิง
 3. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
3. สถานภาพของท่าน
 1. โสด   2. สมรส
 3. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
 4. โปรดระบุจำนวนบุตร .....คน (หากไม่มีให้ใส่ "0")
4. อายุของท่าน
 1. ต่ำกว่า 21 ปี   2. 21 - 30 ปี
 3. 31 - 40 ปี   3. 50 ปีขึ้นไป
5. ระดับการศึกษา
 1. น้อยกว่ามัธยมต้น   2. มัธยมต้น
 3. มัธยมปลาย   4. ปวช.
 5. อนุปริญญา / ปวส.   6. ปริญญาตรี
6. ประสบการณ์การทำงานตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน (รวมทุกที่)
 1. น้อยกว่า 2 ปี   2. 3 - 5 ปี   3. 5 ปีขึ้นไป
7. อายุการทำงานใน บริษัท เอ็ม. เอส. เพริสท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด
 1. น้อยกว่า 5 ปี   2. 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านความปลอดภัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

1. ท่านเคยเข้าการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานหรือไม่
 1. เคย
 2. ไม่เคย
2. ท่านเคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานหรือไม่
 1. เคย
 2. ไม่เคย

ตอนที่ 3 ระดับความตระหนักรู้ถึงความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

หมายเหตุ: ระดับความตระหนักรู้

3 = ตระหนักรู้มาก 2 = ตระหนักรู้ปานกลาง 1 = ตระหนักรู้น้อย

ข้อ	ความตระหนักรู้ถึง ความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงาน	ระดับความตระหนัก		
		3	2	1
1	ท่านให้ความสำคัญกับตรวจสอบอุปกรณ์เครื่องมือ-เครื่องจักร ก่อนเริ่มทำงานเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้น			
2	การใช้อุปกรณ์เครื่องมือ-เครื่องจักรที่ชำรุดเสียหายเป็น การเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน			
3	การซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรที่ชำรุดทำให้มี โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุในการทำงานลดลง			
4	การศึกษาคู่มือการทำงานอย่างละเอียดช่วยลดอุบัติเหตุจากการ ทำงาน			
5	ท่านให้ความสำคัญกับการเข้าร่วมฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะเพื่อให้ท่านเกิดความชำนาญในสาย อาชีพและส่งผลให้ลดอุบัติเหตุจากการทำงาน			
6	ท่านให้ความสำคัญกับการวางแผนก่อนการทำงาน			
7	การแจ้งรายงานแก่หัวหน้าให้ทราบเมื่อมีอุปกรณ์เครื่องมือและ เครื่องจักรชำรุดเสียหายเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุ ทั้งต่อตนเอง และเพื่อนร่วมงาน			
8	การทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดช่วยป้องกันความเสี่ยงใน การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน			
9	ท่านให้ความสำคัญในการสวมอุปกรณ์การป้องกันอันตรายขณะ ปฏิบัติงาน			
10	การใช้อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องจักรผิดประเภทของงานส่งผล ให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน			

ตอนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

หมายเหตุ: ระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย

5 = ประจำ 4 = บ่อยครั้ง 3 = บางครั้ง 2 = นาน ๆ ครั้ง 1 = ไม่เคย

ข้อ	พฤติกรรมด้านความปลอดภัย	ระดับพฤติกรรมด้านความปลอดภัย				
		5	4	3	2	1
1	ท่านปฏิบัติตามข้อห้ามคำเตือนต่างๆในการทำงานอย่างเคร่งครัด					
2	ท่านสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน					
3	ท่านแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมกับงานขณะปฏิบัติงาน					
4	ท่านใส่อุปกรณ์ป้องกันระหว่างปฏิบัติงานซ่อมบำรุงเครื่องจักร					
5	จัดเก็บสิ่งของและทำความสะอาดทุกครั้งอย่างน้อยเดือนละครั้ง					
6	ท่านปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน					
7	ท่านถอดระบบเซฟตี้หรือเซนเซอร์ออกจากเครื่องจักรขณะทำงาน					
8	ท่านไม่ทำงานในพื้นที่ขรุขระลาดชันหรือลิ้น					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล	นางสาวกมลทิพย์ เสี่ยมชื่น
วัน เดือน ปีเกิด	3 พฤษภาคม 2536
ที่อยู่	12 หมู่ 14 ตำบลบึงทองหลาง อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี 12150
การศึกษา	ปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ สาขาอาหารและ โภชนาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ประสบการณ์การทำงาน	บริษัท เอ็ม.เอส. เฟิร์สท์ เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด
เบอร์โทรศัพท์	094-687-1974
อีเมล	luktan_kamontip1@hotmail.com

